

Chapter 1

ยาทาเลีย

วันนี้เศรษฐศาสตร์ปีสามมีเรียนเช้าตั้งแต่เก้าโมงสามสิบ นาที ปกติแม่บ้านจะทำหน้าที่มาเปิดประตูห้อง ไฟ รวมทั้งเครื่องปรับอากาศเอาไว้ก่อนเข้าเรียนประมาณยี่สิบนาที เว้นแต่จะมีนักศึกษา มาขอใช้ห้องก่อนเป็นกรณีพิเศษ ตอนนี้เพิ่งแปดโมงสิบห้า ประตูหลัง ห้องสโตนแดนเจียบเรียบบานใหญ่กลับถูกผลักเข้ามาอย่างแรงจนเกิด เสียงดังตึง

เสียงนั้นทำให้คนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วตรงแถวด้านหลังสะดุ้งโหยง พอหันไปเห็นว่าเป็นร่างสูงคุ่นเคย ในสภาพเสื้อนักศึกษาสีขาวยับยู่ยี่ ชายเสื้อหลุดออกนอกกางเกงยีนของเพื่อน ก็แขวะออกมา

“เซียแม่งจะรุนแรงอะไรนัก”

ทอยไม่ตอบ มือสไลด์เพิ่มสีดำนกลงบนโต๊ะเร็ว ๆ พอทิ้งตัวลงนั่ง แล้วก็เสยผมสีแดงเข้มซึ่งยุ่งเหยิงเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน

“เหม็นเหล้า”

“เสื้อตัวเมือวาน ยังไม่ได้ซัก”

“รู้อยู่ละว่าไปตีมันมา พวกไอ้เอ็มอัปสเตตัสเช็กอินบวกลงรูป

กึ่งเหล่าที่หอมมันเมื่อคืน” เบิร์ตพูดก่อนจะหันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาดูวัด
ปลายปากกาเขียนคำตอบหลังประโยคคำถามตามเดิม

ตอนนี้ยังอีกนานกว่าจะถึงเวลาเข้าเรียน ภายในห้องมีแค่คน
สองคน ได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศดังหึ่ง ๆ ชัดเจน

“ไม่ใช่หอไอเอ็ม กุคังห้องไอเอ็ม”

“อ้าว หอพวกมันก็อยู่ใกล้ ๆ นี่เองนี่ แล้วมึงจะรีบมาทำไม
นัก ยังมีเวลาให้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อ ไม่กลัวชาวบ้านรังเกียจหรือไง หรือ
เพราะรู้ว่าต่อให้ใส่ซีทรูตัวเดียวก็ยังหล่อ เลยไม่เป็นไร?”

“แล้วกูจะใส่ซีทรูตัวเดียวทำไม”

“งั้นมึงหน้าบูดทำไม”

“...”

พอถูกถามเรื่องนี้ก็ไม่มีเสียงทุ่มเช่นเมื่อครู่ตอบกลับมา

“อย่าบอกนะว่า...เพราะไอซี?”

ทอยทำเสียงจี้ทันที หยิบลูกอมมินตีในกระเป๋าออกมาแกะห่อ
ก่อนส่งเข้าปาก ส่วนคนที่โดนถามก็เห็งอตกเล็กน้อย รู้ดีว่าตอนนี้ปัญหา
ของเพื่อนตัวเองคืออะไร

เบิร์ตเดาไม่ผิด เจ้าของชื่อซีเป็นทั้งเพื่อนข้างบ้านและเพื่อนสมัย
เด็กของทอย อีกฝ่ายหน้าตาดี ผิวขาว ตาเรียวรี รูปร่างสูงโปร่งเหมือน
นายแบบ พูดคุยหรืออยู่ด้วยแล้วก็รู้สึกชื่นอกชื่นใจกับบรรยากาศนุ่ม
นัมอ่อนโยนชวนให้เจริญหูเจริญตา อีกฝ่ายถึงใจดีด้วยเป็นพิเศษและ
คอยดูแลมาตลอด ไม่ได้คิดอกุศลอะไรด้วยเลยแม้แต่นิด ดูแลก็ส่วน
ดูแล แต่ในฐานะเพื่อน ไม่ได้หมายความว่าเกินกว่านั้น แต่ใครจะรู้ว่าซี
กลับคิดคนละอย่าง

ทอยรู้มาตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้วว่าเพื่อนสมัยเด็กคนนี้
เปลี่ยนไป สายตาที่มองมาไม่เหมือนเดิม แต่เพราะเป็นเพื่อนสนิทถึง
ไม่อยากพูดจาไร้รายใส่ ผั่งนั้นเองก็ไม่ได้เปิดปากพูดออกมาตรง ๆ เลย
กลายเป็นเรื่องคาราคาซังน่าปวดหัวแบบนี้มาลักพักหนึ่งแล้ว

กลุ่มเพื่อนของพวกเขาเป็นกลุ่มใหญ่ แน่แน่นอนว่าต้องมีชื่ออยู่ด้วย นัดไปไหนก็เฮลกันไป ทอยเป็นพวกอยู่ไม่ติดห้อง ใครจะชวนดื่ม แค่ส่งอีโมจิขวดเหล้ามาในไลน์เขาก็บึ่งไปหาแล้ว เพียงแต่ที่สนิทเป็นพิเศษ มีอยู่แค่ไม่กี่คน นิสัยรวมทั้งไลฟ์สไตล์ของเขาและซีดูภายนอกเหมือนคล้ายกัน แต่ก็ไม่ตรงกัน

ซีรับงานเป็นนายแบบ ร่วมช่อกับยูทิวเบอร์บ้าง ดูเหมือนว่าตอนนี้จะรับวีวีวอลินค้าในอินเทอร์เน็ตด้วย ดังนั้นเชื่อว่าพวกเขาจะตัวติดกันตลอดเวลาซะทีไหน มันจะไม่มีอะไรเลย และยังคงรักษาสถานะความเป็นเพื่อนแบบนี้เอาไว้ได้จนจบการศึกษา ถ้าหากว่า...ซีไม่ทำอะไรเพี้ยน ๆ ขึ้นมา

พวกเขาเรียนคณะเดียวกัน เอกเดียวกัน แค่คนละเซก ตั้งแต่เปิดเทอมใหม่มาได้สองเดือน ทอยไม่รู้ว่าซีไปคบ พุดคุย...หรือถูกใครที่ไหนยุมา ระยะเวลาหลัง ๆ เวลามีคนชวนทอยดื่มฝ้ายนั้นก็จะออกมาด้วยทุกครั้ง ข้อความก็ส่งมาบ่อยและมากกว่าเดิม ถึงขนาดโทร. หาเช้ากลางวัน เย็น รวากับเป็นสิ่งที่ต้องทำไปแล้ว

ทอยแหม่งปวดหัวแทบบ้าเนี่ย

บอกก่อน เขาไม่เอาเพื่อนทำเมียแน่ ๆ

ทอยโอเคกับทั้งผู้ชายและผู้หญิงก็จริง แต่เขาไม่ใช่พวกชอบคบกับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว แฟนนะมีบ้างเป็นบางช่วง แต่สุดท้ายก็ต้องเลิกกันไปเพราะอีกฝ่ายมองว่าเขาติดเพื่อน ทอยเองก็รำคาญการโทร. ตามหรือคอยรายงานว่าอยู่ไหน ทำอะไร กำลังไปไหน จนกระทั่งมีเรื่องซีถึงได้เริ่มคุยกับรุ่นน้องสองสามคนในรอบปี ถ้าพูดให้ชัดกว่านี้ก็หาไม่ว่างกันหมานั่นแหละ

ล่าสุดคือเมื่อคืน มีคนโทร. เรียกไปดื่มก็ตอบตกลงตามปกติ ใครจะรู้ว่าเปิดประตูเข้าไปแล้วจะเจอซีนั่งอยู่ด้วย เขาเลยถอนหายใจแล้วแยกไปนั่งอีกด้าน สามชั่วโมงถัดมาพวกเพื่อนก็เมากันละเทะ ส่วนเขาที่อยู่เ็นสภาพกรึม ๆ จู้ ๆ ก็รู้สึกถึงผิวเนื้อร้อน ๆ ของใครบางคนที

ใจกล้าขึ้นมาทาบทับตัวแล้วกอดเขาไว้

ซีซีให้เล่าเป็นข้ออ้างว่าเมาเพื่อให้ตัวเองทำเรื่องแบบนี้ได้ หากเขาไม่มีสติก็ไม่รู้ว่าหลังจากนั้นจะเป็นยังไง ทอยบึ้งรถออกมาจากหอเอ็มมอย่างหัวเสีย ตอนนั้นตึกมากแล้ว ถึงจะไม่ได้เมา แต่ก็มันจนขยับระยะทางไกล ๆ กลับห้องไม่ไหว ต้องโทร. หาเพื่อนที่อยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นเพื่อขอค้ำด้วย พอเข้ามาก็ถูกปลุกเพราะเมียมันมากดกริ่ง เลยรีบไล่เขากลับ เพราะว่าก่อนหน้านั้นเคยมีประเด็นทะเลาะกับแฟนเรื่องไม่อนุญาตให้เพื่อนมาเมาแล้วค้ำที่ห้อง

ไม่จั้นเขาจะอยู่ในสภาพเหม็นเหล้าอย่างนี้หรือ

จะกลับไปจัดการตัวเองที่ห้องก็ไม่ทัน คอนโดมีเนียมของเขาอยู่ไกลเกินไป ทอยน่าจะเข้าห้องแถวมหา'ลัยเอาไว้บ้าง เพื่อเจอกรณีอย่างนี้อีก

“กว่ามึงรีบหาแฟนจริง ๆ จัง ๆ เหอะ”

“...”

“อย่างมึงหาไม่ยากอยู่แล้ว ถึงตอนนั้นไอ้ซีเองก็น่าจะยอมตัดใจได้สักที”

“เออ แต่เอาไว้ก่อนเหอะ” ร่างสูงพ่นลมหายใจอึกรอบ เอนหลังพิงเก้าอี้เป็นเชิงบอกไปว่าไม่ยากพูดเรื่องนี้ตอนนี้ เขายังปวดหัวตุบ ๆ อยู่เลย “นั่นมึงทำอะไร”

“ซีจัดการบ้านเมื่ออาทิตย์ก่อน ส่งอาทิตย์นี้ วันนี้ อีกสามสิบนาทีที่จะถึงนี้ มึงทำแล้ว?”

“ยัง”

“เอาไป อุดสำหมาเข้าแล้วรีบลอกเหอะ” เบิร์ดว่าทั้งที่ยังไม่เงยหน้า ใช้มือซ้ายหยิบซีตอีกชุดไปวางตรงกลางระหว่างตัวเองกับทอย

“มึงเอาของใครมาลอก”

“ไม่น่าถาม ก็ของไอ้หน่ไง มีอยู่คนเดียว”

ทอยผงกศีรษะ ยกมือคลึงหัวตาแล้วเปิดแฟ้มที่ใช้แทนกระเป๋า

มาเรียน แต่พอนึกขึ้นได้ว่าในแฟ้มมีแต่ซีดีวิชาเรียนของเมื่อกวาน เพราะตัวเองยังไม่ได้กลับห้องก็ขมวดคิ้วจนแทบเป็นปม

“ดีฉิบ กูไม่ได้เอามา”

“ไปถ่ายเอกสาร เอาของไอน์ทไป”

เบิร์ดหยิบมือถือมาถ่ายรูปคำตอบเอาไว้ ก่อนจะดันเอกสารชุดนั้นให้เพื่อน

ทอยบ่นพึมพำ แต่ก็จำเป็นต้องเดินออกจากห้องตรงไปยังร้านถ่ายเอกสาร เขาจวนอยู่กับการใช้น้ำยาลบคำผิดลงลายมือสวยๆ ในเอกสารที่ถ่ายไปชุดแรก แล้วให้ลุงเจ้าของร้านถ่ายอีกหนก่อนรีบก้าวยาวๆ กลับตึกคณะ

เมื่อกลับมาที่ห้องเรียนอีกครั้ง จากที่มีแค่เบิร์ดก็เริ่มมีนักศึกษาเอกเดียวกันทยอยเข้ามา คาบนี้ไม่มีแยกเซก ห้องสไลด์กว้างรูปครึ่งวงกลมจุได้หลายสิบคน

ทอยทิ้งตัวนั่งแล้วหยิบปากกามาลอกคำตอบทันที ทว่าทำไปจนถึงหน้าสุดท้าย ลูๆ ก็มีเงาดำทาบทับลงมาตรงหน้า มือหนาถึงได้หยุดนิ่งไปโดยพลัน

“เสร็จหรือยัง”

เสียงของอีกฝ่ายใสและเป็นโทนนุ่มนวล แต่กลับราบเรียบ ฟังแล้วให้ความรู้สึกเย็นเยือกเป็นพิเศษ

พอเงยหน้า ทอยก็มองเห็นร่างเล็ก ๆ ของใครบางคนยืนนิ่งอยู่ มีแค้โต๊ะตัวยาวกั้นอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา สิ่งที่เด่นชัดบนใบหน้าเล็ก คือตากู่กลมซึ่งแวดตาเรียบนิ่ง

ที่แท้ก็เจ้าของซีต...

“ทอย”

“หือ? อะไรนะ”

“ถามว่าลอกเสร็จหรือยัง”

“อ้อ แปบ ข้อสุดท้ายแล้ว”

ร่างสูงก้มลงมองกระดาษเอสี่อีกครั้ง ขยับมือวัดปลายปากกา เร็วกว่าเดิม ไม่ได้ยินเสียงตอบรับกลับมาแล้ว แต่ก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ ขยับไปไหน รอจนกระทั่งเขาเขียนตัวสุดท้ายเสร็จเรียบร้อย มีอบาง ๆ ข้างหนึ่งก็เลื่อนมาหีบซีตไปโดยที่ไม่ต้องให้ออกหรือยื่นคืนด้วยซ้ำ

ทอยมองตามหลังคนในเสื้อนักศึกษาริดเรียนนั้นไป

ความรู้สึกก็ยังเหมือนทุกทีที่ได้คุยด้วย รูปร่างหน้าตาของนัท ก็ดูจืด ๆ น่ารักดีอยู่หรอก...แต่ทำไมท่าทางน่ากลัวนัทก็ไม่รู้

พวกเขาถูกมองว่าอยู่กลุ่มเดียวกัน แต่จริง ๆ แล้วก็เหมือนเป็น แค่เพื่อนร่วมเซกมากกว่า ทอยแทบจะไม่ค่อยได้คุยเล่นอะไรกับ อีกฝ่ายเลย ไม่เคยแม้แต่จะไปไหนมาไหนด้วยกันด้วยซ้ำ อาจเป็น เพราะว่าอีกฝ่ายขี้อวดอนปีสอง ถึงได้ไม่คุ้นเคยกันเท่าไร เวลานัด กันไปดื่มหรือสังสรรค์เป็นกลุ่มใหญ่ ฝ่ายนั้นก็ไม่เคยโผล่หน้าไปสักหน

ทอยรู้ว่าในกลุ่มใครสนิทกับใคร เขารู้จักนัทเพราะเปรม คุ่น ๆ ว่าทั้งคู่เป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัย ม. ปลาย พออีกฝ่ายย้ายมาเรียนปีสอง ที่นี้ เปรมก็รีบไปดึงตัวมาร่วมกลุ่มด้วย ถึงจะบอกว่าร่วมกลุ่มก็เถอะ แต่ตั้งแต่มีนัท เปรมก็ลืมเพื่อน มักจะไปไหนมาไหนกันแค่สองคน มากกว่า

อีกอย่าง กลุ่มเขามักจะเดือดร้อนกันเรื่องงานเรื่องกรบ้าน ที่ พอไหวก็มีแคซีกับเล้ง จะว่าไปแล้วตั้งแต่มีนัทเข้ามา พวกเขาถือลอกงาน และให้อีกฝ่ายช่วยใส่ชื่อในงานกลุ่มมาตลอด

นัทเป็นคนทีเก่งและจริงจัง อย่างเรื่องที่ขิวจากมหา'ลัยเดิม จนต้องย้ายมาเรียนที่นี่ ได้ยินมาว่านอกจากมีปัญหากับเพื่อนเล็ก น้อยแล้ว ก็ยังเป็นเพราะไม่ชอบการสอนของบรรดาอาจารย์ที่นั่น ที่ กักในห้องเรียนแต่กลับไปตั้งขายซีตในร้านถ่ายเอกสาร

ร่างสูงปล่อยปากกาลงบนโต๊ะ ทว่าจิ้งหะหนึ่งสายตาก็วัดไป เห็นชื่อตรงมุมซีตของตัวเอง

ทอยถ่ายเอกสารจากซีตของนัท เขาตอบคำตบหมัดแล้ว แต่ลืม

ลบชื่อ...

‘นัฐสุภากร ตั้งสุรินทร์ 6113101020’

“ลายมือน่ารักฉิบ”

เบิร์ดเล็กคือ “อะไรรนะ”

“...”

คนถูกถามยังไม่ทันอ้าปากตอบ อาจารย์ก็เปิดประตูห้องเรียนเข้ามา ก่อนจะออกคำสั่งให้นักศึกษาทยอยส่งซีดีงานเสียงดังลั่น โดยเริ่มจากที่นั่งแถวสุดท้ายขึ้นมา

ทอยไม่มีเวลาลบชื่อของนัทออก แต่เขาเองก็รู้สึกอยากจะทำให้ชีวิตที่เต็มไปด้วยลายมือหวัด ๆ ของตัวเองมีอะไรน่ารัก ๆ ประดับอยู่บ้าง ถึงเขียนแค่รหัสนักศึกษาของตัวเองไว้อีกด้าน แล้ววงกลมตัวใหญ่ ๆ ก่อนส่งมันไป

ทอยนั่งเรียนในสภาพนั้นตลอดทั้งวัน เขาถูกเพื่อนร่วมห้อง ทักว่าเหม็นกลิ่นเหงื่อสามครั้งจนโคตรเสียความมั่นใจ ดังนั้นเมื่ออาจารย์ประจำวิชาสุดท้ายเอ่ยอนุญาตให้กลับได้ เขาก็ปฏิเสธพวกเพื่อนที่นัดกันไปกินมื้อเย็น แล้วรีบก้าวเท้าไปตรงไปยังลานจอดรถข้างอาคาร ทว่ายังไม่ทันจะล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบรีโมตรถของตัวเอง เสียงตะโกนเรียกก็ดังขึ้นชะง่อน

“พี่ทอยคะ!”

“หมีว...”

ร่างเล็กบอบบางของเจ้าของเสียงแหลมวิ่งพุ่งมาขวางอยู่ตรงหน้า ทางแขนซ้ายและขวาแยกออกไปคนละด้านทั้งที่ไม่น่าจะขวางคนตัวโตกว่าได้ พอเขาเบี่ยงซ้ายเธอก็เอนตัวมาทางซ้าย เบี่ยงไปขวาก็เอนตัวมาทางขวา พอถอยหลังก็ขยับมาข้างหน้า น่ากลัวจนคนตัวสูงต้องพนลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ทอยมองดาวปีสองของคณะบัญชีตึกข้าง ๆ ก่อนจำใจว่า “หมีว

มีอะไรไว้คอยคุ้ยได้มั๊ย พี่จะรีบกลับห้อง”

“พี่ทอยไม่ตอบข้อความหมีว!”

“ข้อความ อ้อ...” คิ้วเข้ม ๆ ที่ขมวดเข้าหากันคลายออกเล็กน้อย

“ท่าทางแบบนี้แปลว่าพี่ทอยก็เห็นข้อความหมีวนี่”

“หมีวก็รู้ เราตกลงกันแล้วว่า...”

“ตกลงกันแล้วว่าจะไม่ทักหากันอีก ไซ้! แต่พี่ทอยรู้มั๊ยว่าหมีว เลิกคุยกับพี่เพราะอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะมีคนทักมากจนประสาทหมีว หาวว่าหมีวจับพี่ สรุปลงแล้วมันเป็นใคร หรือตอนนั้นพี่ทอยนอกใจหมีว?”

“พี่ไม่ทำอยู่แล้ว หมีวเห็นพี่เป็นคนแบบนั้นหรือไง”

“งั้นมันเป็นใครล่ะ พี่ก็ให้คำตอบหมีวมานสิ หมีวจใจบอกเลิกกับ พี่ เพื่อให้พี่ไปจัดการ แต่พี่ทอยดันเงิบหายไปเลย หมีวทักไปขอ คินดีก็ไม่ตอบ!”

เสียงแหลมปริ๊ดกำลังจะทำให้ทอยแทบหุบตบไปชั่วขณะ

เขายกมือหน้าขึ้นมาดันร่างเล็กเบา ๆ ให้ถอยห่างออกไปก่อน “ใจเย็นก่อนสิ หมีวก็รู้ว่าสำหรับพี่เลิกคุยแล้วก็คือเลิก พี่ว่าหมีวไม่ต้อง ส่งข้อความมาแล้วดีกว่า เราจะได้ไม่ลำบากใจเรื่องที่ถูกรบกวนด้วย”

“พูดแบบนี้พี่ทอยตั้งใจจะทิ้งหมีวเหรอ?” หมีวลึงตาก็ใส่คอนแทกต์เลนส์ของเธอจนมันยิ่งกลมโตขึ้นอีก “ไม่รู้แหละ ถ้าวันนี้พี่ทอย ไม่คุยกับหมีวดี ๆ หมีวจะไม่ยอมให้พี่ไปไหนแน่”

ว่าแล้วเธอก็กางแขนขวางเอาไว้อีกครั้ง ดวงตามองสลักระหว่าง ร่างสูงกับจากรั้วคันสีเทาที่จอดอยู่ห่างออกไป เหมือนจะบอกไปว่า ถ้าหากเขาจะขึ้นรถ เธอก็จะขวางเอาไว้แบบยอมตายถวายชีวิต

ตอนนี้เส้นประสาททอยเต้นตบ ๆ อากาศก็ร้อน ทั้งเขาไม่ได้ อาบน้ำมาตั้งเกือบจะครบยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่แล้ว วิธีที่จะจัดการคนตรง หน้า หนึ่งคือผลัก สองคืออุ้มพาออกไปไกล ๆ แต่ว่าทอยไม่ยอมทำสักอย่างเพราะอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง

“โอเค หมีว พี่ว่า...”

ปากหยักฟันลมหายใจออกมา เตรียมจะเอ่ยปลอบประโลม แต่ก็ต้องหยุดไปกะทันหันเมื่อดวงตาดันเหลือบไปเห็นใครบางคนเข้าพอดี

ตอนนี้ทอยยืนอยู่ริมฟุตบาทข้างตึก ข้ามถนนตรงหน้าไปก็คือลานจอดรถกว้าง บริเวณนี้เป็นทางแยกเล็ก ๆ พอดี มีนักศึกษาเดินข้ามถนนกันขวักไขว่ อยู่ในเขตมหาวิทยาลัย รถที่ขับไปมากก็ต้องคอยชะลอให้คนเดินก่อนเป็นอันดับแรก และนั่นทำให้เขาเห็นมอเตอร์ไซด์สีดำที่จอดนิ่งอยู่

คนขับคือผู้ชายผิวขาวตัวเล็ก ๆ สวมหมวกกันน็อกสีสว่าง กระຈกพลาสติกถูกเปิดไว้ ตามลมเลยมองเห็นใบหน้าเล็กกระจิริดนั้นได้อย่างชัดเจน

เพราะวันนี้มีชื่อเขียนด้วยลายมือน่ารัก ๆ ติดอยู่บนซีตของเขา หรือเปล่านะ ทอยถึงมองแวบเดียวก็รู้เลยว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“...”

...และไม่รู้เป็นเพราะว่าสายตาทอยร้อนแรงเกินไปหรือยังเง้าเจ้าของร่างถึงเหมือนรู้สึกตัว ลูกตากลมสีดำสนิทเลื่อนมามอง แต่เมื่อสบเข้ากับตาสีน้ำตาลของร่างสูง แคว้นาทีเดียวก็มองไปทางอื่นทันที

มือข้างหนึ่งผละออกจากแฮนด์รถมาปิดกระຈกหมวกกันน็อกให้ปิดลง

“...”

นี่เขา...คงไม่ได้ถูกเหม็นขี้หน้าหรือกั้มัย

คิ้วเข้มของทอยขมวดเข้าหากันแน่นทันที ในหัวตามหาเหตุผลขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ ส่วนดวงตาก็ยังจับจ้องไปทางอีกฝ่ายเหม็ง

“พี่ทอย? พี่ทอย นี่! สนใจหมีวหน่อยได้มัย!”

ทอยเกือบลืมนไปแล้วว่าก่อนหน้านี้เขาอยู่ในสถานการณ์ไหน ชายหนุ่มก้มลงมองใบหน้าบึ้งตึงของหมีวอีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจได้ในฉับพลัน อาจจะ...เอ่อ...ทุเรศไปหน่อย แต่ขายาวก็ใช้ช่วงจังหวะที่ร่างบอบบางไม่ทันตั้งตัวก้าวไว ๆ อ้อมร่างของแฟนเก่าเดินลงไปยัง

ถนนคอนกรีต

มอเตอร์ไซค์สีดำคันนั้นยังออกตัวไม่ได้เพราะติดนักศึกษาหลายกลุ่มซึ่งกำลังวิ่งข้ามถนน ทอยเดินไปหยุดอยู่ใกล้ๆ แล้ววาดขาขึ้นไปนั่งซ้อนท้ายแบบหน้าด้านๆ

รถเซไปอีกฝั่ง...

“ทำอะไรของมึง!”

“...”

โหดจัง...

ทอยชะงักไปเมื่อถูกตากลมโตคันนั้นถลึงใส่ แต่เมื่อรู้สึกตัวก็กระแอมเบาๆ

“นี่ท ช่วยกูหน่อย”

พินัทเปิดกระจกหมองกันน็อกขึ้น “ช่วยอะไร”

“นั่นไง” ร่างสูงพยักพเอิด

ตอนนี้หมีวี่ที่ยืนอยู่บนฟุตบาทเรียกชื่อทอยดังลั่น หน้าถ่มึงทิ้งอย่างกับนางยักษ์ ก่อนจะรีบกระวีกระวาดก้าวตามมา พอเห็นแบบนั้นทอยก็รีบเอ่ยเร่งทันที มีอชวาซึ่งวางอยู่ตรงหน้าขาตัวเองเผลอขยับไปตบสะโพกคนที่นั่งกุมแฮนด์รถอยู่โดยไม่รู้ตัว แต่เมื่อโดนปิดออกอย่างแรงทันทีนั่นแหละ ถึงเพิ่งรู้สึกว่สัมผัสอุ่นๆ เมื่อสักครู่มันโคตรนุ่มนิ่มเอ่อ...เขาขยับตัวเล็กน้อย “ออกรถก่อนเร็ว เดี่ยวค่อยว่ากัน”

“...” ร่างเล็กไม่ตอบ ชมวดคิ้วแน่น แต่ก็ยอมบิดคันเร่งในที่สุด

ทอยตัวสูงใหญ่กว่าพินัทเยอะ ถ้าให้เขาขบคงจะบังลมให้อีกฝ่ายได้มิด แต่นี่ลมพัดปะทะเสื้อผ้าหน้าผมของเขาจนมันยุ่งไปหมด วงหน้าคมคายก็มต่ำลงเล็กน้อย เหลือบตาไปมองกระจกข้างด้วยความอยากรู้ว่าคนด้านหน้ากำลังแสดงสีหน้าแบบไหนอยู่ ทว่ายังไม่ทันจะได้เห็นรถที่ออกตัวมาไม่นานก็ชะลอและจอดสนิท

“พินแล้ว ลงไปได้แล้ว”

“...”

ทอยยังไม่ขยับตัว เขาหันไปมองรอบ ๆ แล้วก็เห็นว่าตอนนี้พวกเขาอยู่หน้าตึกคณะวิทยาศาสตร์

เลยตึกคณะตัวเองมาแค่อาคารเดียว...

“ได้ยื่นหรือเปล่า ลงไปได้แล้ว”

“ไม่ดีมั้ง...”

“ยังไง”

ทอยยังปักหลักนั่งซ้อนท้าย เขามองคนตัวเล็กที่เอี้ยวกายมามองแล้วแสวงแสดงสีหน้าลำบากใจได้อย่างแนบเนียน “รถกูจอดอยู่ตรงลานหน้าคณะ ตอนนี้เธอน่าจะเฝ้าอยู่ ถ้ามึงให้กูลงตรงนี้ กูก็ต้องเดินเท้าตั้งเป็นกิโลไปหน้ามออะสิ”

“งั้นก็ขึ้นรถรับ-ส่ง” นิ้วชี้เรียว ๆ ชี้ไปทางจุดบริการรถรับ-ส่งของมหา’ลัย

ท่าทีเฉยชาเป็นบ้า ทั้งสีหน้าและแววตา ทอยมองแล้วอดจะรู้สึกเสียดายความน่ารักกับก้นนุ่มนิ่มนั้นไม่ได้

“คนแน่นขนาดนี้ มึงพาไปได้ด้วยคนดิ”

“ทำไม”

“คอนโดกูอยู่แถวแบร์ริง ห่างจากที่นี่ตั้งเยอะ กูกลับไปเอารถไม่ได้แล้วด้วย”

“กูจะกลับห้อง”

“นั่นแหละ พาไปด้วย”

“...”

ทอยได้รับสายตาเหมือนเจอตัวประหลาดอย่างที่คาด ตาคนเห็นริมฝีปากคู่น้อยของพินท์กำลังจะอำปากเอ่ยก็รีบชิงว่าตัดหน้า

“นี่ท กูยังไม่ได้อาบน้ำเลยตั้งแต่เมื่อคืน หัวก็ปวดมาทั้งวัน จะเป็นลมแล้ว อย่างน้อยขอกูยืมห้องอาบน้ำมึงสักชั่วโมงได้มัย” พอจบประโยคก็พนมมหายใจอย่างเหนียวอ่อน ตาสีน้ำตาลทอดมองอีกฝ่ายอย่างขอความเห็นใจ ทำท่าเหมือนวันทั้งวันนี้ใช้พลังไปหมดเกลี้ยงแล้ว

ภายในงเงนจะพิงหลังเล็ก ๆ แต่อีกฝ่ายเอนตัวหนีทันควันอย่างว่องไว

“นี่ท...”

พินัททฆมวดคิ้ว “แค่ชั่วโมงเดียวนะ”

“ได้ ชั่วโมงเดียว”

คนขับยินยอมแล้วหมุนกายกลับไปนั่งตัวตรงเตรียมสตาร์ทรถอีกครั้ง

พอไม่ถูกสายตาราบเรียบชวนกดดันนั้นมองมา ทอยก็ยกมูมปากยิ้มอย่างอดไม่อยู่ รู้สึกว่าเพื่อนในกลุ่มที่ไม่สนิทของตัวเองคนนี้โคตรจะน่าสนใจ

ลายมือเป็นระเบียบน่ารักที่เขาได้เห็นตอนเช้า ทำให้ทอยรู้สึกอยากจะทำความรู้จักและสนิทสนมกับอีกฝ่ายมากขึ้น พุดก็พุดเถอะเขาไม่เคยมีเพื่อนสไตล์เด็กเรียนท่าทางไม่สนใจอะไรแบบนี้มาก่อนเลย

ร่างสูงขยับสะโพกเข้าไปชิดมากกว่าเดิม โนมวงหน้าไปข้างหูอีกฝ่ายแล้วถาม

“ห้องมึงอยู่แถวไหน”

“หน้ามอ”

“เหรออ อยู่กับใคร คนเดียว?”

“คนเดียว...ทำไมมึงถึงพุดมาก”

“...”

เค เขาเจียบก็ได้

ร่างสูงตัดสินใจนั่งนิ่ง ๆ นั่งซ้อนท้ายเจียบ ๆ โดยไม่ก่อกวนอะไรอีก

ตอนนี้พวกเขาออกมานอกเขตมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ก็ไม่ได้ไปไกล พอจักรยานยนต์แล่นเข้าสู่ถนนใหญ่ก็ยูเทิร์นไปเข้าซอยเล็ก ๆ ฟากตรงข้าม ขับเข้ามาไม่ถึงห้าร้อยเมตรก็มองเห็นตึกสูงของคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งแล้ว

ห้องพักของพินัทอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยอย่างที่ว่าจริง ๆ ใช้เวลาไม่ถึง

ลิบนาที่ก็มาถึง ทอยกวาดตามองดูแล้วเห็นว่าเป็นคนโตนโดสูงลิบกว่า
ชั้น ราคาอาจไม่แพงมากเพราะไม่ใช่ทำเลติดรถไฟฟ้า แต่ก็ไม่แพงเลย
ค่าเช่าน่าจะอยู่ที่ราว ๆ เดือนละหมื่นกว่าบาท

พินห์ตึงกฤษแจรดออก หยิบกระเป๋าแล้วก้าวลงไปโดยที่ไม่พูด
อะไรทั้งนั้น เล่นเอาคนที่ติดสอยห้อยตามมาด้วยหนึ่งไปอยู่ครู่หนึ่ง เขา
ไม่เคยเจอคนแบบนี้มาก่อน แต่พอรู้ตัวก็รีบลงจากรถแล้วก้าวตาม
นิ้วเล็ก ๆ กดชั้นลิบเจ็ด

คนตัวสูงสังเกตเห็นทุกอย่างโดยรอบ โดยเฉพาะคนข้างตัว แต่เมื่อ
เดินตามเข้ามาในห้องแล้วก็เห็นว่าบนพื้นมีร่องเท้าผ้าใบแบรนด์เนม
หลายคู่วางอยู่ ขนาดเล็ก ๆ ของมันทำให้เดาออกได้ทันทีว่าต้องเป็น
ของผู้หญิง ตรงชั้นวางก็มีกล่องรองเท้า เขาได้ว่าในนั้นน่าจะอัดกันอยู่
อีกหลายคู่

คิ้วเข้มเล็กขึ้นทันที “ไหนมีงบอกว่าคุณคนเดียวไง”

“ก็คนเดียว”

ไม่ใช่แค่รองเท้า ในห้องยังมีของใช้ส่วนตัวของผู้หญิงอีกหลาย
อย่างวางอยู่ในแต่ละจุด และเพราะห้องนี้เป็นห้องกว้าง ห้องนอนสอง
ห้องน้ำสอง และอาณาเขตห้องนั่งเล่นควบห้องครัวขนาดย่อมอีกหนึ่ง
เป็นสัญญาณบ่งบอกชัดเจนว่าในห้องนี้ต้องมีเพื่อนร่วมห้องอีกคน
อาศัยอยู่ด้วยชัด ๆ

ทอยเดินมาจนถึงโต๊ะกระจกเตี้ยหน้าโซฟา ขนาดตรงนี้ยังมี
กระเป๋าใส่ของจุกจิกขนาดเล็กและพวงยาทาเล็บวางเด่น

“แล้วข้าวของพวกนี้คืออะไร ของแฟน?”

“ของน้องสาว” พินห์ตตอบสั้น ๆ อย่างไม่ค่อยใส่ใจ แต่เพราะคิด
ว่าเดี๋ยวทอยต้องถามอีกแน่ ๆ เลยเอ่ยต่อ “น้องกูเรียนอยู่ปีหนึ่ง แม่
ให้ย้ายมาอยู่ด้วยกัน แต่ว่าแอบออกไปค้างกับเพื่อนแล้ว ของพวกนี้
แค่วางไว้หลอกเวลาแม่มาเยี่ยม”

“...”

คราวนี้ทอยเข้าใจแล้ว เขาพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มเล็ก ๆ “น้องสาวมึงกับมึงน่าจะนิสัยต่างกันน่าดู”

คนที่เก็บชิตในกระเป่าเข้าตู้เรียบร้อยหันมามอง “ทำไม”

“เปล่า จ้ะ...กุชชียิมห้องน้ำน้อยได้มั๊ย”

พินท์เอ๋อแต่คำว่าตามมาสั้น ๆ ก่อนจะเดินนำเข้าไปในห้องนอนห้องหนึ่ง ทอยที่ตามเข้ามา รู้ทันทีว่าเป็นห้องส่วนตัวของอีกฝ่าย ตามคมไม่ลังเลที่จะกวาดตมองไปให้ทั่ว ห้องนอนก็แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของเจ้าของ สะอาดสะอ้าน ข้าวของน้อย เป็นระเบียบ แต่น่าสนใจว่าจะมีอะไรลามก ๆ แอบอยู่ตามตู้โต๊ะใต้เตียงหรือเปล่า

ส่วนกลิ่นก็...หอมดี

อย่างน้อยก็ไม่เหมือนห้องของไอ้พวกเพื่อนที่นัดเขาไปดื่ม แล้วห้องแม่งมีกลิ่นอับเสื่อผ้าค้างตากระกร้ากับกลิ่นบุหรี่ปริมาณคูลิ่ง

“ทำอะไร”

เสียงเรียงดังเรียกสติ พอหันไปก็เห็นว่าเจ้าของห้องกำลังยืนมองมาจากหน้าประตูห้องน้ำ

“อ้อ โทษที”

พินท์มองประตูที่ปิดลงกับกรอบ สีหน้าคลายลงเล็กน้อย เขาเดินไปเปิดตู้หยิบผ้าขนหนูผืนใหม่และเสื่อตัวใหญ่ที่สุดของตัวเองออกมา รู้สึกยุ่งยากนิดหน่อย แต่ก็ไม่แสดงออกอะไรมาก เดินกลับไปหน้าประตูห้องน้ำ ตั้งใจจะเอ่ยปาก แต่พอคิดได้ว่าเสียงน้ำจากฝักบัวตกกระทบพื้นน่าจะดังจนไม่ได้ยินก็เปลี่ยนใจเปิดเข้าไป

ทอยดันนึกดีกว่าที่คิด ร่างสูงซึ่งยืนอยู่ในฉากกั้นอาบน้ำถึงกับอุทานคำว่าเฮ้ยออกมาคำหนึ่งพร้อมกับหันขวับ มองทะลุกระจกบานใสไปแล้วก็เห็นว่าใบหน้าเล็กน่ารักของพินท์โผล่เข้ามา อีกฝ่ายมองหน้าเขาแค่ผ่าน ๆ เอ่ยขอโทษขณะวางของในมือพาดตรงเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าให้ ก่อนจะออกไปแล้วปิดประตูให้อย่างเต็ม

“...”

แบบนี้ก็มีด้วย...

ทอยถือสบู่ล้างไว้ แต่ลืกวักก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้
 ลีบห่านาที่ต่อมา ในที่สุดร่างสูงก็ได้อาบน้ำชำระสิ่งหมักหมมที่
 เขารังเกียจมาทั้งวัน สดชื่นขึ้นเยอะ เนื้อตัวมีกลิ่นสบู่และแชมพูอ่อน ๆ
 ชายหนุ่มเดินออกมาตรงห้องนั่งเล่นในสภาพที่ผมยั้งเปียกซก เขาถอด
 นาฬิกาและเครื่องประดับออก สภาพเหมือนอาบน้ำก่อนเข้านอนไม่มี
 ผิด

พินทนั่งอยู่ตรงโซฟา พอได้ยินเสียงฝีเท้าถึงได้เงยหน้าขึ้นมา
 มอง ตากลม ๆ คุณั้นกวาดมองไปทั่วร่างของทอยแบบไม่ปิดบัง
 คนโดนจ้องรู้สึกเขินแปลก ๆ ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“มองอะไรแบบนั้น”

“ใส่แล้วเหมือนเทรนเนอร์ฟิตเนส”

ตาคมพราระยับ “ชมว่ากูหุ่นดีสินะ”

“หมายถึงเสื้อมันคับ”

“...” เท่านั้นที่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจหุ่นสมส่วนและกล้ามเนื้อ
 แน่น ๆ ที่เขาอุตส่าห์ลงแรงสร้างมันขึ้นมาเหมือนคนอื่นเลยสักนิด “กู
 ใส่ตัวที่มึงเป็นคนเอามาให้เองนะ”

“ตัวนั้นใหญ่สุดแล้ว เอากลับไปเลยก็ได้ กูคงไม่ใส่ต่อแล้ว”

“...”

คนฟังรู้สึกคันพินขึ้นมาตึง ๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ขยับไปทิ้งตัว
 นั่งลงบนที่วาง รู้สึกได้ว่าอีกคนขยับออกห่างไปเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ว่า
 อะไร เขาพอจะเดาออกว่าพินหน้าจะเป็นพวกสนิทสนมกับคนอื่นยาก
 สังเกตได้จากการที่อีกฝ่ายไปไหนมาไหนกับเปรมแค่คนเดียว

ส่วนเขาเป็นประเภทคุยง่ายกับเพื่อน คิดว่าอีกไม่นานพินท
 คงจะรู้สึกสนิทใจด้วยเอง

“สั่งข้าวกัน มึงอยากกินอะไร”

“...”

“กูเลี้ยง ถือเป็นคำขอบคุณที่ให้ยืมห้องน้ำ เลื่อนี่อีก”

พินัทขยับปากเหมือนจะปฏิเสธ แต่ต่อมาก็นิ่งไป ก่อนจะว่า “งั้น เย็นตาโฟ เจ้าไหนก็ได้”

ทอยพยักหน้า หยิบมือถือขึ้นมาสั่งอาหารจากร้านที่ใกล้ที่สุด จากนั้นนั่งเล่นมือถือรอไปพลาง ๆ คนข้าง ๆ เขาก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา นั่งจัดการธุระของตัวเองเงียบ ๆ ทอยแอบเหลือบมองแล้วเห็นว่า น่าจะเป็นงานหรืออะไรบางอย่าง

ไม่กี่นาทีถัดมาของที่สั่งไว้ก็มาส่ง หลังจากเทใส่ถ้วยก็นั่งกินกัน ตรงนั้น จัดการจนหมดทอยก็ว่าขึ้นมาก่อนจะโดนไล่

“นั่งย่อยแป๊บ”

เขาสไลด์หน้าจอโทรศัพท์เรื่อยเปื่อย ตอบข้อความพวกเพื่อน ที่ส่งมา โลกนี้รู้ป่ะเด็งเป็นว่าเล่น ของเขามีเสียง แต่อีกเครื่องของพินัท ที่วางคว่ำหน้าจอต้นครีตคราด กระทั่งได้รับข้อความจากอีกคน...

Sea : ทอย

Sea : ยังกลับไม่ถึงห้องหรือ กูเอามือเย็นมาให้ กดกริ่งแล้วไม่มี ใครออกมาเปิด

สีหน้าและอารมณ์สบายอกสบายใจของทอยถูกทำลายลง ทันควัน ชายหนุ่มเพลอถอนหายใจออกมาจนแม้แต่คนที่นั่งข้าง ๆ ยัง ปรายตามอง

ตัวเข้มขยับชนกัน ซึ่งใจอยู่ว่าตัวเองควรจะตอบกลับไปหรือ ปล่อยทิ้งเอาไว้เช่นนั้น

เมื่อวานหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น วันนี้ทั้งวันเขาแทบไม่ได้ พุดกับซี อาจเพราะคาบปายเป็นวิชาเพิ่มเติม และพวกเขาลงคนละตัว กันด้วย อีกฝ่ายแสดงท่าทีว่าจำเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ แต่มีหรือที่เขาจะ ไม่รู้ว่าซีตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ

เพราะเป็นเพื่อนสมัยเด็ก ทอยรู้ว่าซีนิสัยเป็นยังไง แม้ภายนอก จะดูเข้มแข็ง แต่ตั้งแต่พ่อแม่ของอีกฝ่ายประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไป

ชื่อก็กลายเป็นคนอารมณ์ค่อนข้างอ่อนไหว และอาจมีแนวโน้มปิดกั้น ไม่ยอมรับความจริง ต่อให้เขาอยากพูดกับอีกฝ่ายตรง ๆ ต่อหน้าว่า อย่าทำอย่างนี้อีก และเขาไม่มีทางที่จะรักชอบซึนแบบนั้นได้ ทอยก็ทำไม่ได้

วงหน้าคมคายยิ่งราบเรียบเมื่อตระหนักได้ถึงความวุ่นวาย

บางที...เขาอาจจะต้องรีบหาตัวช่วยจริง ๆ สักที อีกฝ่ายเห็นแล้วจะได้ชินชา ค่อย ๆ ทำใจได้เองโดยที่ไม่ต้องมาพูดจาทำร้ายจิตใจกันแบบนั้น

“...”

ตามลมละจากจอสมาร์ตโฟน มือหนาขยับตั้งใจจะคว่ำมันลงกับโต๊ะ แต่ชั่วขณะหนึ่ง สายตาเขาก็ปะทะเข้ากับแขนเรียวของคนข้าง ๆ เข้าพอดีบพอดี

เจ้าของห้องนั่งเขียนอะไรบางอย่างในกระดาษ สีหน้ายังนิ่งเรียบ ไม่เปลี่ยนแปลง ท่าทางตั้งอกตั้งใจน่าเอ็นดู ทอยเพิ่งรู้ว่าอีกคนถนัดมือซ้าย นิ้วทั้งห้าที่จับปากกาค่อย ๆ ขยับทีละนิด ๆ อย่างบรรจง

ผิวของพื้ทขาว แขนนั้นมองแทบไม่เห็นไรขนเลย ทอยเลื่อนสายตจากมือสูงขึ้นมา ส่วนสูงของพื้ทพอ ๆ กับชี่ กรอบหน้าเล็ก ๆ จมูกกับปากกระจุมกระจิม ต่างกันแค่คนข้าง ๆ เขาตาโตกว่า และมีบุคลิกนิ่งเงียบติดจะแข็งกระด้างกว่า ไม่เหมือนความนุ่มนวลชวนให้รู้สึกอยากปกป้องแบบเพื่อนสมัยเด็กของเขา

ทอยมองเพลिन

“นี่ท ช่วยอะไรกูหน่อยดิ”

“...”

มือข้างนั้นหยุดเขียน คิ้วที่ขมวดเข้าหากันและสายตาก็กำลังสื่อว่าจะเอาอะไรอีก

“กูถูกคนคนหนึ่งก่อวนมาสักพักแล้ว ทำยังไงก็ไม่ยอมเข้าใจ...”

“แล้ว?”

“เมื่ออาทิตย์ก่อนกูเพิ่งเลิกคุยกับน้องคนหนึ่งไป พอเห็นว่ากูไม่มีใครก็รูกหนักกว่าเดิม ตอนนี่กูเลยเกือบจะโดนปล้ำอยู่แล้ว” ทอยพูดอย่างหน้าไม่อาย ทั้งยังแสดงท่าทีที่หน้าใจแครงเคียดได้โอเวอร์กว่าความเป็นจริงอีกต่างหาก “กูอยากหาตัวช่วย เพราะงั้น...มึงช่วยให้กูยืมแขนหน่อยได้มั๊ย”

“...” พินททำหน้างงไปในทันที สีหน้าที่ไม่ได้แข็งเป็นหินอย่างทุกทีดูแปลกตาไม่น้อย

คนตัวโตใช้นัยน์ตาคมสีน้ำตาลทอดมองอย่างขอความช่วยเหลือก่อนอธิบายเพิ่ม “ให้กูยืมแขนของมึงถ้ารูปลงใจจ้ะ ช่วยหลอกว่าเป็นแฟนปลอม ๆ ของกูหน่อย”

“...”

“ห้องมึงมีสร้อยข้อมือกับยาทาเล็บของน้องสาวอยู่มั๊ย”

Chapter 2

สร้อยข้อมือ

‘ห้องมีงมีสร้อยข้อมือกับยาทาเล็บของน้องสาวอยู่ใช่ไหม’
ประโยคคำถามนี้แม้จะไม่ได้อธิบายสิ่งที่ยากให้ทำเพิ่มเติม แต่พินัท
ก็รู้แล้วว่าคนข้าง ๆ จะสื่ออะไร วงหน้าเด็กหันกลับไปมองงานตรงหน้า
ตามเดิม

“ไม่มี”

มีอหนาเอี่ยมไปหยิบกระเป๋าเครื่องสำอางบนโต๊ะมาวางข้าง ๆ
ทันที “เพื่อนกันไม่ควรโกหกนะ รู้หรือเปล่า”

“กูไม่ได้โกหก” พินัทว่า

น้องสาวที่มีนิสัยหัวออย่างกับทอมบอยของเขานะใช้พวกครีม
ทาหน้ากับเครื่องสำอางอยู่บ้าง ส่วนยาทาเล็บกับสร้อยข้อมือที่ทอย
เห็นน่าจะเป็นของที่น้องเขาสั่งซื้อจากอินเทอร์เน็ตมาเพราะตั้งใจจะ
เปย์ให้แฟนสาวมากกว่า แต่แกะออกมาลองแล้วไม่ถูกใจเลยซื้ออย่าง
อื่นให้แทนไปแล้ว

ในห้องนอนของน้องสาวเขาก็มีของจำพวกนี้วางเกะกะอยู่เต็ม
ไปหมด ใช้เงินเก่งจนน่าบ่น

พอเห็นว่าเจ้าของห้องเริ่มขมวดคิ้ว ทอยก็ปรับท่าทีของตัวเอง
ทำเป็นถอนหายใจเฮือกใหญ่ “นัท ภูโคตรเครียด วัน ๗ เรียนไม่รู้เรื่อง
เพราะกังวล มึงดูขอบตากูได้เลย โทรมขนาดนี้”

ว่าแล้วก็ยื่นหน้าเข้าไปให้พิสูจนีใกล้ ๆ ฟันทเองก็หันมามอง
ปลายจมูกพวกเขาอยู่ห่างกันแค่นี้

นัยน์ตาสีดำสนิทกลมโตคู่ นั้นสบเข้ากับนัยน์ตาสีอ่อนของทอย
จากนั้นเลื่อนต่ำลงมองขอบตาและกวาดไล่ไปทั่วใบหน้าคมคายเพื่อ
หาร่องรอย ‘ความโทรม’ นั้น

โดนจ้องอยู่สักพัก คนที่ยื่นหน้ามาเองกลับรู้สึกกระอักกระอ่วน
แปลก ๆ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเร็ว ๆ ทีหนึ่งก่อนจะรีบเอนตัวถอยห่าง
ออกมาซะเอง “ไ้ ภูไม่ได้โกหกใช่ไหม”

“...”

“เราเป็นเพื่อนกัน มึงคงรู้สึกไม่ดีแน่ถ้าเพื่อนโดนคนที่ไม่ได้รัก
ปล้ำ”

“ก็เฉย ๆ”

“...” ทอยอึ้ง

“กูกับมึงไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น มาขอให้กูช่วย ภูเลยไม่เต็มใจ”
สีหน้าของพินท์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แต่คำพูดคำจาตรงเผงไม่มี
อ้อมค้อมนั้นทำให้ทอยไม่รู้จะหัวเราะหรือยกมือขึ้นก่ายหน้าผากดี ร่าง
สูงขยับเข้าไปใกล้เพื่อย่นระยะห่างบนโซฟาลงอีกนิด

“นั่นเราก็นิสิตกันขนาดนั้นตั้งแต่ตอนนั้นเลยดีมั๊ย”

พินท์เมินค่านั้นแล้วว่า “ทำไมไม่ปฏิเสธไปตรง ๆ”

ทอยเป็นคำถามนี้ คิ้วคนฟังก็ขมวดแน่น ทว่าความเคร่งเครียดที่
กำลังรู้สึกเป็นของจริง “เพราะภูมีเหตุผลที่ทำให้ทำไม่ได้ใช่ไหม”

“นั่นหาแฟนสักคนไม่ง่ายกว่าหรือไง”

“กูไม่อยากคุยหรือคบกับใครแล้วตอนนี้” ทอยส่ายหน้า แนนอน
ว่าอันนี้เขาก็พูดจริง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปให้เพื่อนสนิทมาช่วย” คนตัวเล็กกว่าแล้วก็เสนอชื่อตัวช่วย “เบิร์ต”

ทอยทำหน้าที่ไม่ได้ทันที “ไอเบิร์ตเนี่ยนะ เอาแขนใหญ่ ๆ ของมันมาใส่สร้อยข้อมือ ทาเล็บ คนเขาได้คิดว่ากูมีเมียเป็นกะเทยตึกพอดีนะสิ”

“งั้นคนที่อยู่กับมึงประจำ เล้ง”

“ไอเล้งมันก็ขนาดตัวพอ ๆ กับกู ใช้แขนมันไม่มีใครคิดหรือกว่าเป็นผู้หญิง”

เพราะทอยโอเคทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง ซีที่เคยเห็นเขาคุยกับผู้ชายมาก่อนถึงได้มีความหวังขึ้นมา ดังนั้นแฟนปลอม ๆ ในอินเทอร์เน็ตของเขาจะเป็นผู้ชายไม่ได้เด็ดขาด

“ซี?”

“...”

นั่นมันตัวต้นเรื่องของเขาเลยเถอะ

เห็นว่าทอยเงียบไป ฟินทเลยแค้นเสียดเบา ๆ ก่อนว่า “วิธีของมึงไม่ดูสวนน้อยไปหน่อยหรือไง”

“วิธีนี้แหละเหมาะกับปัญหาของกูที่สุดแล้ว” ตาคมยังมองที่เรียวแขนบาง “แขนมึงเล็ก ๆ บาง ๆ เนียนเป็นผู้หญิงได้ กูถึงได้ขอให้ช่วยถ่ายแคร์รูปสองรูป ยาทาเล็บนี่เดี๋ยวค่อยใช้น้ำยาถูออกก็ได้”

“...”

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

“แล้วต้องทำหน้าที่แบบไหนเวลาโดนบอกว่าเหมือนผู้หญิง”

“ขอบคุณไง เพราะกูกำลังบอกว่ามึงน่ารัก”

ตากลมคู่นั้นหรือ “อ้อ ขอบคุณ”

ทอยหัวเราะออกมากับการประชดประชันนั้น มุมปากหยักมีรอยยิ้ม แต่ยังคงทำเนียนขมวดคิ้วเป็นปมเล็ก ๆ ไว้ เหมือนจะอารมณ์ดีแต่ก็ดีไม่ได้ไม่สุด จงใจแสดงให้อีกฝ่ายเห็นว่าเขาซีเรียสกับเรื่องนี้จริง ๆ

“เปลี่ยนจากคำขอของคุณมาเป็นช่วยดูดีกว่า แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้เลี้ยงข้าว”

“...”

“งั้นทั้งอาทิตย์เลยแฮ้า”

พินัทมองคนที่ทอดสายตาจ้องมองมาเหมือนเห็นเขาเป็นที่พึ่งสุดท้าย หัวคิ้วทั้งสองย่นเข้าหากันจนแทบจะชนกันอยู่แล้ว เขามองเห็นความเหนียวอ่อนบนใบหน้าหล่อ ๆ นั้น แต่สุดท้ายก็หันกลับไปทางเดิม

ทอยหน้าตาดี เรื่องนี้พินัทก็ยอมรับ เขาหล่อมากจริงๆ พินัทก็ดีด้วย แม้ตอนนี้จะดูตกลงไปบ้างเพราะเสียดับๆ ไม่เข้ากับเจ้าตัว แต่ถึงจะว่าอย่างนั้น ให้อู้จักนะได้ แต่ให้สนิทสนมกันมากๆ พินัทคิดว่าพวกเขาไม่น่าจะเข้ากันได้

รีบไล่คนคนนี้ออกไปจากห้องเขาทำจะดี

ริมฝีปากพ่นลมหายใจอุ่นร้อนออกมาเบาๆ “ไม่ต้องเลี้ยง รีบหารีบถ่ายก็แล้วกัน”

ทอยที่กำลังคิดคำพูดโน้มน้าวให้อีกคนเห็นใจและสงสารอีกนับสิบประโยคต้องกลืนมันกลับลงคอ

มองต่ำลงก็เห็นว่าคนข้างๆ ยืนมือขาๆ มาให้แล้ว

“...”

โคตรน่าจับเข้าป่า...ไม่ใช่ เชี่ย สมองแม่งทำไมชอบนอกเรื่องเชิงน่าเกลียดแบบนี้วะ

“ให้กูจัดการให้?”

“มึงเป็นคนขอให้ช่วย ก็ต้องจัดการเอง”

ร่างสูงยืมกว้างทันที “ได้ งั้นมึงอยากได้สี่อะไร”

พินัทไม่ตอบ มีแค่สายตาที่บอกให้รีบๆ ทำก่อนที่ตัวเองจะเปลี่ยนใจ ฉะนั้นคนขอให้ช่วยเลยเอ้อมมือไปเปิดซิปกระเป๋าทบขนาดย่อมใบนั้น ด้านในมีขวดยาทาเล็บอยู่สามขวด และน้ำยาล้างเล็บอีก

หนึ่ง ขวดหนึ่งเป็นสีฟ้าอ่อนใส อีกขวดเป็นสีใสที่มีกิลิตเตอร์รูปดาว
สีชมพู ส่วนขวดสุดท้ายคือสีชมพูอ่อนประกายมุก

เมื่อก่อนเขาไม่เคยสนใจว่าผู้หญิงแต่ละคนจะทาเล็บแบบไหน
สีไหนที่เรียกว่าสวยและน่าดึงดูด แต่ตอนนี้ชายหนุ่มดันรู้สึกว่ายาก
จะเห็นมันทุกสีอยู่บนปลายนิ้วของพื้นที่ขึ้นมา

ผ่านไปเป็นนาทีก็ยังไม่เลือกไม่ได้ พื้นที่ขมวดคิ้วมองหน้าหล่อ ๆ
ที่จ้องขวดยาทาเล็บสลับกับมือตัวเองอย่างจริงจัง กำลังจะเปิดปากเร่ง
ก็เห็นว่ามือหนาตัดสินใจหยิบขวดสีชมพูมาเปิดฝา แล้วใช้มืออีกข้าง
หงายฝ่ามือรองมือเขาเอาไว้

ผิวลื่นฉิบ...

นั่นคือความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวของทอย

เขาบรรจงใช้แปรงค่อย ๆ ทาลงไปบนเล็บสีชมพูอ่อน ตั้งแต่นิ้ว
โป้งไปจนถึงนิ้วก้อย บรรยากาศที่ปกคลุมพวกเขาสองคนคือความเงิบ
เงิบจนแทบจะไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหายใจ แต่มันกลับทำให้ทอยรู้สึก
แปลก ๆ ขึ้นมา ไม่ใช่ความยุ่งยาก กลับกันคือความรู้สึกสนใจอันน่า
ประหลาด

ทาเสร็จเรียบร้อยแล้วก็หยิบสร้อยข้อมือไซเงินเส้นน้อยขึ้นมา ชาร์ม
ที่ห้อยอยู่เป็นรูปหน้าแมวตัวเล็ก ๆ ตรงตาติดเพชรปลอมสีฟ้า ดูน่ารัก
สมวัย เมื่อทาบทับอยู่บนผิวขาว ๆ เนียน ๆ แล้วก็ยิ่งดูน่ารักเป็นพิเศษ
เหมือนกำลังแต่งตัวตุ๊กตาอยู่อย่างไรอย่างนั้น

“โอเค”

“...” พื้นที่ไม่ได้มีที่ทาสใจสักเท่าไร แค่เหลือบตามองผ่าน ๆ
แล้วก็ไม่มองอีก ตากลม ๆ คู่ นั้นหยุดนิ่งอยู่ตรงเหลี่ยมหน้าด้านข้างของ
คนรุ่นใหม่ ฝ้าดูว่าอีกฝ่ายจะลงมือทำอะไรต่อ

ทอยยังหงายฝ่ามือตัวเองให้มือเล็ก ๆ นั้นคว้าอยู่ด้านบน มือ
ของพื้นที่เล็กมากเมื่อเทียบกับเขา ตาคมจ้องมองมือขาว ๆ รวมทั้งส่วน
กระดูกงู ๆ ระหว่างข้อต่อกระดูกเมตาคาร์ปัลและกระดูกนิ้วมือที่อ่อน

ต้นซึ่งโผล่ขึ้นมา ไหลลงไปจนถึงปลายนิ้วเรียวยาวและเล็บสีชมพูไข่มุก
จับปล้นนั้นล้าคอกก็รู้สึกแห้งผาก

“ตกลงจะถ่ายมั้ย”

เสียงเรียบ ๆ นั้นทำให้ทอยรู้สึกตัว เขาขยับตัวเล็กน้อย

“ประสานมือกับหนูหน่อย”

“อือ”

“อยู่นิ่ง ๆ นะ ขอสองรูปก็พอ”

มืออีกข้างล้วงหยิบมือถือมาเปิดกล้อง เอียงไปมาจัดตำแหน่ง
แบบง่าย ๆ จากนั้นจึงกดชัตเตอร์

ผิวของทอยสีเข้มกว่าพินทอยนิดหน่อย พอจับมือกันแบบแน่น
แบบนี้แล้ว หนึ่งเล็กหนึ่งใหญ่ หนึ่งบอบบางหนึ่งแข็งแรง ดูแล้วชวนให้
รู้สึกอบอุ่นอ่อนหวาน รวากับว่าพวกเขาเป็นคนรักกันจริง ๆ

เจ้าของมือถืออมองมันอย่างพอใจ และแล้วภาพน่ารัก ๆ นั้น
ก็ไปปรากฏอยู่บนไอจีของเขาในเวลาต่อมา บัญชีของทอยเปิดไพลเวด
เอาไว้ ดังนั้นพวกรุ่นพี่รุ่นน้องและคนที่รู้จักก็รุมคอมเมนต์ตามกันเต็ม
ไปหมด

Toy_p24

(รูปภาพ)

2 hours ago

Jeech *เดี๋ยวจะกะไอ้พี่ทอย แฟนเธอ พี่ยอมลงหลักปักฐาน
แล้วเธอ 555*

ArtathiPo *หวานค้ำบ (อีโมจิ)*

B.bxx *ไอ้ทอย แฟนมึงเธอจะ เมื่อไหร่ ทำไมพวกกูไม่รู้*

พินท์ไม่เล่นอินสตาแกรม เขามีแค่บัญชีเฟซบุ๊ก แต่ก็ไม่ได้
อัปเดตอะไรจนไม่ควรเรียกว่ามี ดังนั้นถึงไม่รู้เลยว่าภาพเดียว ๆ ไร้แคปชัน

ที่ทอยอัปลงไปนั้น แต่ไม่ก็วินาทีคนที่ฟอลโลว์อยู่ก็เห็นกันหมดแล้ว
ทอยไม่ได้ตอบใครเลย ส่วน ‘แพนปปลอม ๆ’ ที่ไม่รู้จะอะไรเลยอย่าง
พื้นที่ก็จอดมอเตอร์ไซด์แล้วเดินเข้ามาได้ตึกเหมือนปกติ

ตาคุ่มกลมมองเห็นเพื่อนสองคนแล้ว ตรงหน้ามีกล่องข้าวโฟมที่
กินเสร็จแล้ววางซ้อนกัน เหมือนว่ากำลังพูดคุยเรื่องอะไรบางอย่างกัน
อยู่ สีหน้าทั้งคู่ดูสนใจแถมอยากรู้ฉายชัด แต่เมื่อหนึ่งในนั้นหัน
มาเห็นร่างเล็ก ๆ ก้าวเข้ามาใกล้ก็รีบหันมาก็มีโค้งแบมือทันที

“แสงแห่งความหวังของเค้ามาแล้ววว นัท กราบขอชีวิตงานที่ต้อง
ส่งวันนี้มาเป็นวิทยาทานหน่อยครับผม”

“เป็นวิทยาทานเหี้ยอะไร มึงลอกเหอะ” เปรมแย้ง

“กูลอกแบบปรับเปลี่ยนคำไว้ย ออย่าหาเรื่องกูนะไอ้เปรม”

“ก็พวกมึงแม่งเอาแต่ลอกของน้องถั่วมันอะ ถ้าเพื่อนกูถูก
อาจารย์ว่าใครจะรับผิดชอบ...ไอ้หนัทท” คนพูดยังไม่ทันจบก็กลายเป็น
เสียงท้วงลากยาวเมื่อเห็นเพื่อนเปิดกระเป๋าหยิบซีดียื่นส่งไปทาง
แซคซะอย่างนั้น

พื้นที่ให้แซคเพื่อตัดความยุ่งยาก แต่พอเห็นว่าเพื่อนสนิทเริ่ม
ทำหน้าบูดก็เอื้อมมือไปช่วยสงผสมยุ่ง ๆ ที่เจ้าตัวไม่รู้จักหิวให้

เมื่อพูดกับเปรม เสียงก็อ่อนลง “ไม่ต้องกลัวกูโดนอาจารย์ว่า
หรอก ถ้าอาจารย์ถาม กูจะบอกว่าโดนบังคับ”

“อ้าว!”

พื้นที่ไม่สนใจเสียงท้วงของคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ขยับกายนั่ง
ลงข้าง ๆ เปรม

จากเพื่อนทั้งหมดในกลุ่มใหญ่ คนที่พื้นที่พอจะสนิทด้วยมีอยู่
สองคน หนึ่งคือเปรม เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมต้นของเขา ส่วนอีก
หนึ่งคือแซค เปรมไม่ต้องพูดถึง เพราะอยู่กับเขาบ่อยกว่าไปกับพวก
เพื่อนคนอื่นซะอีก ทั้งยังไม่ค่อยออกไปตี๋ม และรักการเล่นกีฬา
มากกว่า แต่แซคเป็นคนที่สนิทกับใครก็ได้ทั้งนั้น เลยเที่ยวไปเที่ยวมา

บางวันมานั่งข้าง ๆ เขาและเปรม บางวันก็ไปนั่งกับคนอื่น

อ้อ แล้วยังเป็นตัวกระจายคำตอบจากงานหรือการบ้านของ
พินท์ไปสู่คนหมู่มากด้วย

เรื่องลอกกันไม่ใช่เรื่องดี แต่ยอมรับเถอะว่าทำกันเป็นประจำ
งานส่วนมากอาจารย์ก็ตั้งคำถามแบบให้นักศึกษาหาคำตอบในไฟล์
พาวเวอร์พอยต์จากระบบอีเลิร์นนิ่งอยู่แล้ว ส่วนพวกคำถามวิเคราะห์
ที่ต้องใช้ความคิดตัวเอง อันนี้ก็อย่าดูถูกพวกคนที่ลอกเป็นกิจวัตรเลย
พินท์เคยเห็นคำตอบแต่ละคนมาแล้ว ดัดแปลงจากของเขาซะเนียน
กริบ

“แต่วันนี้มึงงานต้องส่งก็ดี กูจะได้เอางานนี้แหละไปต่อรองกับ
ไอ้ทอย” แซคกางซีต ก้มหน้าก้มตาลอกงานอยู่ แต่ปากยังไม่วายชวน
คุยได้

ทว่าชื่อมันทำให้พินท์เหลือบตามอง ปกติเขาจะไม่สนใจหรอก
ว่าเพื่อนพูดถึงใครหัวข้ออะไร แต่พอเป็นชื่อคนที่อยู่ด้วยกันกับเขา
ที่ห้องเมื่อวานก็อดจะแปลกใจไม่ได้

“ถ้ามันไม่ยอมบอกว่าแฟนมันเป็นใคร วันนั้นก็ไม่ต้องลอก”

“มึงอยากรู้ขนาดนั้นเลย?”

“อยาก!” คนตอบพยักหน้า “แถมกูได้ยินแ่ว ๆ จากไอ้เอ็มมา
ด้วยว่าช่วงนี้มันถูกตามตี้อ”

“พูดแหม่งอย่างกับคนโรคจิตมันมีเยอะอะ”

“แหม คนเราถ้าหน้าตาดีหรือนิสัยดีก็มีสิทธิ์โดนหมดละวะ อย่าง
ไอ้ทอย โสดมานานจะมีบ้างก็ไม่เห็นแปลก”

ขณะที่ทั้งคู่คุยเล่นกัน ก็ยังมีอีกคนที่นั่งฟังอยู่เงียบ ๆ

พินท์หุบตาลงต่ำเล็กน้อย นึกไปถึงเรื่องเมื่อวานตอนเย็นที่ถูก
ขอให้ช่วยขึ้นมา ในตอนนั้นเขาคิดไปหลายอย่าง ยังคิดว่าทอยโกหก
เพื่อที่จะแกล้งกันเล่นด้วยซ้ำไป พินท์ไม่ได้สนใจหรืออับอายที่ต้องทา
เล็บและสวมสร้อยข้อมือผู้หญิง ยังไงชะรูปที่ทอยลงก็ไม่มีใครรู้อยู่แล้ว

ว่าเป็นเขา นานที่นั่นคิดแค่ทำให้จบ ๆ แล้วไล่คนออกจากห้องไปก็เท่านั้น แต่พอได้มาฟังที่เพื่อนสองคนพูดคุยกัน ก็เข้าใจมากกว่าเดิมว่าทอย เดือดร้อนอยู่จริง ๆ

แต่ช่วยก็ช่วยไปแล้ว ก็ไม่ได้มีอะไรมากมายแล้ว

ครึ่งชั่วโมงต่อมา หลังจากแซคลอกงานเสร็จก็คืนซีตมา ฟินัทดู นาฬิกาแล้วเห็นว่าคาบเรียนแรกจะเริ่มในอีกสิบห้านาทีข้างหน้า จึงลุก ขึ้นเก็บของลงกระเป๋าก่อนว่า

“กูจะไปซื้อน้ำ เจอกันที่ห้องเลยแล้วกันนะ”

“เออ ได้ ๆ”

โรงอาหารที่ใกล้ที่สุดอยู่ระหว่างตึกเรียนของเขากับตึกคณะ บัญชี ไปได้กลับไม่เกินสิบห้านาทีก็คงถึงห้องเรียนพอดี ฟินัทซื้อน้ำเปล่า และชาเขียวมะลิโร้้น้ำตาลมาอย่างละขวด เดินกลับมาได้ตึกก็เห็นว่า นักศึกษาบางตาลงแล้ว คงทยอยขึ้นชั้นเรียนกันไปหมด แต่ตอนที่เดิน อ้อมเสาะจะขึ้นอาคารบ้าง ลู่ ๆ ซ้อมมือเขากลับถูกดึงรั้งจนเซ

“...?!”

“นัท” เสียงทุ้มดังขึ้นตามมา

ร่างสูงของคนที่มิแพน (ปลอม ๆ) แล้วในชั่วข้ามคืนคนตัว เล็กซึ่งปลิวมาซบลงตรงอกตัวเอง แก้มอุ่น ๆ นุ่มนึ่มที่สัมผัสได้ทำให้ ทอยเริ่มลามปามवादแขนไปรวบเอาไว้ คิดในใจว่ากันเสียหลักล้ม

วินาทีแรกฟินัทเบิกตากว้าง แต่ต่อมาเมื่อเห็นว่าเป็นใครก็ดัน ภายออกอย่างว่องไว

เพราะตกใจ คิ้วถึงขมวดมุ่น เอ่ยเหน็บแนมอย่างอดไม่อยู่ “ชอบ ชุ่มดิงแขนผู้หญิงตามมูมเสหาหรือไง”

“เพิ่งเคยดิงมึงคนแรกเนียแหละ”

“...” คนฟังขมวดคิ้ว ขยับปากจะตอบได้ แต่อีกฝ่ายใช้มือข้างที่ ดึงเขาเมื่อครู่ยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก เวลานี้เขาถึงเห็นว่าคนตรงหน้ากำลัง คุยโทรศัพท์อยู่

ตากลมสี่ตำสนิทมองอยู่ไม่ถึงนาที คิ้วคลายลง ขยับเท้าอีกครั้ง ฟันที่ตั้งใจจะขึ้นห้องเรียนโดยไม่สนใจคนคนนี้อีก ถ้าไม่คิดว่าข้อมือถูกรวบจับไว้อีกรอบ

“เดี๋ยว รอก่อนสิ”

“อะไร”

“แป็บ ๆ” ว่าแล้วเขาก็หันไปคุยโทรศัพท์ต่อ พุดกับปลายสายอยู่อีกไม่กี่ประโยคก็เก็บมือถือลงกระเป๋าทางเกง จากนั้นยังมีเงาใจหันมาแล้ว “เสียงมึงทำให้กูถาม...ว่าใช่แฟนที่ลงรูปในไอจีหรือเปล่า”

“แล้วยังไง”

ทอยหัวเราะ “ก็ไม่ยังไง แคบอกเฉย ๆ”

พินท์เห็นว่าสภาพชายหนุ่มดูดีกว่าเมื่อวานมาก ท่าทางก็ผ่อนคลายกว่า จำได้ว่าก่อนหน้านี้สภาพโทรมผมรุงรังดูไม่ได้ แต่วันนี้เพอร์เฟกต์ตั้งแต่หัวจรดเท้า ช่วงขณะนั้นเขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงเปิดกระเป๋าหยิบบางอย่างยื่นไป

ของที่วางคือเอกสารชุดหนึ่ง ร่างสูงก้มมองแล้วก็เห็นว่าเป็นชุดงานที่ต้องส่งคาบปายของวันนี้เอง คำตอบถูกเขียนเอาไว้หมดแล้ว ด้วยลายมือเป็นระเบียบน่ารักนั่นแหละ

“ให้กูลอก?”

“มึงก็ต้องใช้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

ถ้าแซคเอาการบ้านมาต่อรองแล้วคนคนนี้ยอมบอกไปว่าไอ้แฟนปลอม ๆ ในไอจินั้นเป็นใคร เขาคงขำไม่ออกแน่ ๆ

“...” ทอยยังคงมีสีหน้าแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด ไม่คิดว่าพินท์จะยอมเอามาให้ด้วยตัวเองแบบนี้ พอมองแล้วเห็นว่าอีกฝ่ายยื่นมาให้จริง ๆ ไม่ได้คิดไปเอง แววตาก็เหมือนจะพราวระยับขึ้นมา

“จริง ๆ ทำเองบ้างก็ดี”

“...” แวววิบวิบหายไปทันควัน คนฟังทำหน้าบูด

“เอามาคืนก่อนเที่ยงแล้วกัน” ว่าแค่นั้นก่อนจะขยับเท้าเตรียม

จะปลีกตัวไป แต่แขนกลับโดนรั้งไว้เป็นหนที่สอง

ทอยมองข้อมือเล็ก ๆ ที่เมื่อวานเขาสวมสร้อยให้กับมือ มุมปาก
เริ่มขยับเป็นรอยยิ้มได้อีกครั้ง

“นัท”

“...”

“เมื่อวานชอบใจมึงมากที่อุตส่าห์ช่วยกู ซิตนี่ก็ด้วย เย็นนี้ว่าง
ใช้มั๊ย กูเลี้ยงข้าวเอง”

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้อง”

“กูอยากเลี้ยงนี่ ถ้าไม่ชอบกินข้างนอก สั่งไปที่ห้องมึงก็ได้” ทอย
ก้าวเข้ามาใกล้มากขึ้นกว่าเดิม ดวงตาสีน้ำตาลที่ทอดมองมาแสดงออก
ชัดเจนว่าเขาจริงจังกับคำพูดมาก ๆ และมาก ๆ “กูเป็นคนแบบนี้แหละ
อยากตอบแทน ไม่งั้นมันจะนอนไม่หลับ คิดมากไปเป็นอาทิตย์ ๆ”

“กูบอกว่าไม่ต้องก็ไม่ต้อง ไม่ได้หนักหนาอะไร”

คนฟังเลิกคิ้วขึ้นสูงทันที “มึงนี่ก็นิสัยน่ารำ...”

“อีกอย่าง...กูไม่อยากกินข้าวกับมึง”

ความคิดในหัวทอยถูกทำลายลงทันควัน

“ความจริงเก็บไว้บ้างก็ได้ ถ้ากูร้องให้จะปลอมมั๊ย” ถามไปแล้ว
ก็ไม่ได้ต้องการคำตอบ เพราะยังงั้นคำตอบก็คงยิ่งทำให้เขาร้องให้
เข้าไปใหญ่ ดังนั้นร่างสูงจึงว่าต่อ “เมื่อวานกูลืมของไว้ที่ห้องมึง”

“ของ?”

“พวกนาฬิกา กูวางไว้ตรงโต๊ะหน้ากระจก”

เท่านี้แววดตาของพินท์ก็เปลี่ยนแปลงไปทันใด คนตัวเล็กตรงหน้า
ทอยก็ยังเป็นประเภทไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ยังพอเห็นหัวคิ้วที่
ขมวดน้อย ๆ

“พຽ່ງนี้เอามาคืนให้”

“วันนี้เถอะ พຽ່ງนี้กูไม่มีใส่ เดี่ยวไม่หล่อ”

“วันนี้ก็ไม่เห็นจะใส่”

“พรงนี้่อยากหล่อ”

จริง ๆ คืออยากไปกินข้าวด้วย อยากสนทด้วย ขอไปหน่อย
ให้เขาไปเถอะ

“งั้นก็รอข้างล่าง เดี่ยวขึ้นไปหีบให้”

“เอาอย่างนั้นก็ได้” ทอยจำต้องพยักหน้ายินยอม วันนี้เขาเอา
แค่นี้ก่อนก็ได้

เมื่อจบธุระแล้วพินท์ก็ใช้สายตาแทนการเปิดปากถามทันทีว่า
เขาจะขึ้นไปเรียนได้หรือยัง พร้อมกับการขมู่มือให้ดูว่าแขนยังโดนอีกคน
จับไว้ไม่ยอมปล่อย ทอยจึงส่งเสียงในลำคอเล็กน้อยก่อนจะคลายมือ
ออก

พอพินท์ตรงเข้าไปในลิฟต์ อีกคนก็ก้าวตามมาติด ๆ ทว่าไม่ใช่
เรื่องแปลกอะไรเพราะพวกเขาเรียนอยู่คณะเดียวกัน เอกเดียวกัน
เชกเดียวกันด้วย อีกไม่กี่นาทีจะได้เวลาเรียนแล้ว ทอยเปิดประตูให้
คนตัวเล็กเข้าไปก่อน

กลุ่มของพวกเขานั่งกันอยู่ตั้งแต่แถวกลางไล่มาถึงหลังห้อง
ทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า พอเห็นว่าใครเข้ามาเบิร์ดก็ตะโกน

“ไอ้ทอย เชี่ยแม่ง ภูนี่กว่ามึงจะโดดแล้ว”

“ภูคุยโทรศัพท์”

ทอยปรายตามองพินท์ที่เดินไปทิ้งตัวลงนั่งที่ประจำข้างเปรม
ไม่มีใครสงสัยว่าทำไมพวกเขามาด้วยกัน เพราะเข้าใจไปเองว่า
คงบังเอิญเจอกันตรงไหนสักที่มากกว่า ไม่แปลก เพราะแต่เดิมเขากับ
พินท์ก็ไม่ได้สนิทกันอยู่แล้ว

เขาดีงสายตากลับมา แต่จังหวะหนึ่งก็บังเอิญสบเข้ากับร่าง
เล็ก ๆ ของซีที่นั่งห่างออกไปไม่ไกลพอดี คาบนี้เรียนรวมเอกกัน...เพื่อน
สมัยเด็กของเขาจ้องมองมาพร้อมแวตตัดพ้อในดวงตา ทอยนึกถึง
ข้อความมากมายที่มีคนทักเรื่องแฟนในไอจี หนึ่งในนั้นคือซี เขาทำ
เป็นไม่ได้เปิดอ่าน เห็นได้ชัดว่าซีไม่ยอมรับเรื่องนี้

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจเบา ๆ วางแฟ้มลงบนโต๊ะ
 “ไอ้ทอย มา ๆ ๆ มา นี่ มา บอกมาเลยว่าแฟนมึงที่ว่านั้นใคร”
 “สวยม๊ยะ เท่าแฟนกูปะ”
 พอนั่งลง เขาก็โดนรุมถามคำถามอย่างสนอกสนใจทันที

พินท์กลับมาถึงห้องตอนห้าโมงเย็น เขาอาบน้ำเพราะทน
 เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะไม่ไหว แน่นนอนว่าไม่ลืมหิบบของที่มีคนลืม
 ไว้มาเตรียมพร้อม เขาเดินผ่านหน้าโต๊ะนี้หลายครั้งแต่กลับไม่ได้สังเกตเห็น
 มีทั้งนาฬิกาข้อมือทั้งเชือกถักที่จำได้ว่าเป็นยี่ห้อโบเตกา เวเนตา และ
 สร้อยข้อมือรุทรักษะ ข้าวของหลายชิ้นขนาดนี้ก็ไม่แปลกใจที่ทอย
 อยากได้คืน ทว่าหลังเลิกเรียน จากที่ตกลงกันว่าฝ่ายนั้นจะขับรถตาม
 มาเอาของ กลายเป็นว่าจะมาในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า เพราะถูกคนใน
 กลุ่มรังตัวไว้

ตอนที่อีกฝ่ายยังไม่มา พินท์ก็ทำนั่นนี่ไปเรื่อยอย่างทุกที อ่าน
 วรรณกรรมต่างประเทศเพื่อฝึกภาษาจบไปสามบท ก็หิบบริโมตขึ้นมา
 เปิดโทรทัศน์

พินท์ไม่ได้วางแผนสิ่งที่ต้องทำเป็นระเบียบอะไรขนาดนั้น แค่
 กำหนดไว้ว่าอะไรต้องทำทุกวันก็พอ อาจจะมีคนอื่นมองว่างาน
 อติเรกจิตซีดไปบ้าง แต่สำหรับคนชอบอยู่คนเดียวไม่ได้มีปัญหาเลย
 ลึกนิด และถึงจะเห็นแบบนี้แต่เขาก็ไม่ได้เป็นคนที่วัน ๆ หมกมุ่นแต่กับ
 การเรียนถึงขนาดนั้น

อย่างตอนนี้...พินท์ดูโทรทัศน์ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีถ้อยซึ่งวาง
 คั่วอยู่สั้นหลายรอบแล้ว หิบบมาดูอีกทีก็เห็นว่ามิชข้อความไลน์เป็นสิบ

Toy : นัท กูกำลังจะไปหาแล้ว

Toy : อยู่ห้องแล้วไซ่มั้ย

Toy : ตอบหน้อย คงไม่ใช่ว่ามีบลิ๊กกุงนะ

Toy : (สายที่ไม่ได้รับ)

ทอยทักมาตั้งแต่เมื่อสี่สิบนาทีก่อน เห็นอย่างนั้นพินท์เลยรีบ
พิมพ์ตอบ

Nut : ถึงหรือยัง เดี่ยวเอาลงไปให้

เมื่อได้รับข้อความว่ารออยู่ด้านล่าง ร่างเล็กก็คว้าของแล้วเดิน
ออกจากห้องไปทันที

ลงมาถึงชั้นล่างก็เห็นว่าจากรั้วสีเทาจอดอยู่อีกฟากของถนน
ใต้คอนโด ทอยก็เหมือนจะเห็นเขาแล้วเช่นกัน คนตัวโตเลยเปิดประตู
รถก้าวลงมา

พินท์หลงจากฟุตบอลด้วยความรีบร้อน ด้วยอยากเอาของไป
คืนให้ให้เรียบร้อย และอาจเพราะความรีบที่ทำให้เขาลืมสนใจรอบด้าน
มารู้สึกตัวก็ตอนที่ได้ยินเสียงแตรรถดังลั่น
“...!”

Chapter 3

กินข้าวแล้ว

“นี่ท!”

ทอยรู้สึกตัวเองตะโกนเรียกชื่อเพื่อนดั่งลั่นพร้อมกับวิ่งพุ่งออกไป มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ร่างเล็กๆ นอนทับอยู่บนอกตัวเองแล้ว มือข้างหนึ่งของอีกฝ่ายกำเสือนักศึกษาสาวที่เขาสวมเอาไว้ หน้าคว่ำแนบชิด กล้ามเนื้อทุกส่วนแข็งเกร็งด้วยความตกใจ แต่ดูเหมือนจะปลอดภัยดี

ทอยใช้แขนขวาโอบรอบเอวอีกคนเอาไว้ สบถออกมาอย่างอดไม่อยู่ “ถนนได้ตึกขับเร็วได้เหวอะแม่่ง!”

หัวใจได้อกซ่ายของพินยังเต้นระรัว เมื่อกี้ก็ไม่ถึงหนึ่งเมตร รถซีดานคันใหญ่ก็จะชนกระแทกถูกขาของเขาแล้ว แรงขนาดนั้นดีไม่ดีอาจทำให้เขากระเด็นไป หรือล้มลงจนถูกล้อรถเหยียบทับ พอคิดภาพสีหน้าก็ไม่สู้ดีนัก

เหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหันทำให้เขาไม่ทันตั้งตัว ตัวแข็งที่ออกอยู่ตรงนั้น ดีที่ทอยวิ่งเข้ามาดึงแขนรวบตัวช่วยเขาเอาไว้ทัน แต่ก็ล้มหายหลังลงไปบนพื้นริมฟุตบาท

พินท์รีบขยับตัวถอยห่างเมื่อรู้ว่าที่นั่งน้ำหนักไปทางเพื่อนเต็ม ๆ ทั้งยังเห็นว่ากระดุมเสื้อเชิ้ตของทอยถูกเขากระซากขาดไปสองเม็ด จึงเอ่ยปากถามทันควัน

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ มีมึงเถอะ โดนเฉี่ยวหรือเปล่า”

“กูไม่เป็นไร” พินท์รีบส่งมือให้อีกคนจับ “มึงเข้ามาดิ๊งไว้ทัน... ขอบคุณมาก”

คิ้วเล็กขมวดมุ่น ไม่ใช่เพราะทอย แต่เป็นเพราะคนขับรถคันนั้นต่างหาก ส่วนคนที่เพิ่งช่วยเขาเอาไว้ น้ำเสียงที่มักจะราบเรียบกลับผ่อนคลายลงตั้งหลายส่วน

ตากลมมองไปทางรถคันนั้น แล้วก็เห็นว่าตอนนี้คนขับซึ่งเป็นหญิงวัยสี่สิบต้น ๆ กำลังโดนยามประจำคอนโดมิเนียมต่อว่าอย่างไม่พอใจ เธอเดินหน้าเสียวเข้ามาขอโทษพินท์ เป็นเพราะตอนที่ขับออกจากที่จอดเตรียมจะออกถนนใหญ่ เธอดันทำสมาร์ตโฟนร่วงไปซุกซอกเบาะข้าง ๆ ตอนที่ก้มลงไปเก็บเขาก็เผลอเหยียบโดนคันเร่งอย่างแรง เป็นความประมาทล้วน ๆ

แต่อุบัติเหตุจนเลือดตกยางออกก็ไม่ได้เกิดขึ้นกับใคร พินท์จึงรับคำขอโทษทั้งที่สีหน้ายังไม่ค่อยดีนัก

“กระดุมมึงขาด”

ทอยก้มมองตามนิ้วขาว ๆ ที่ชี้มาก็เห็นว่าسابเสื้อสองข้างเปิดอ้ากว้าง เห็นทะลุไปถึงหน้าท้องยามเขาขยับตัวในบางจังหวะ

“อ้อ ช่างเหอะ”

คนพูดไม่สนใจ แต่พินท์ยังคงมองอย่างสังเกต ทอยพับแขนเสื้อขึ้น จึงเห็นว่าเหนือข้อมือขึ้นมามีรอยถลอก

“ไม่ช่าง แขนเป็นแผลด้วย”

“...”

“รีบไปไหนมัย”

ตอนที่ร่างเล็กถามประโยคนี้ออก ทอยก้มหน้ายกแขนขึ้นมามองหา แผลที่ตัวเองไม่รู้สักเจ็บอยู่ คิ้วเข้มเล็กขึ้นเป็นเชิงถามกลับทั้งที่ยังไม่ได้มองหน้า “นัดกินข้าวกับไอ้เล็งไว้ มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าหรือก ถ้าวอได้ก็จะขึ้นไปเอายากับพลาสติกมาให้ แบบนี้ก็ได้อ”

“อ้อ...หือ?”

“แบบนี้ก็ได้?” พูดอย่างนี้หมายความว่า...ที่แรกพินทตั้งใจจะให้เขาขึ้นไปในห้อง? ทอยเงยหน้าขึ้นมองคนตัวเล็กกว่าทันควัน “ไม่ดีไม่ถูกไม่มีนัด กูเพิ่งนึกได้ว่าจำวันผิด”

“...”

“วันนี้โคตรจะว่าง อ้อ...” คิ้วเข้มขมวดยุ่ง

“เป็นอะไร”

“แสบแผลอะ คงต้องรีบล้าง”

“จั้นเอารถไปจอดตรงที่จอดก่อน แล้วรีบขึ้นไปล้างแผล”

และแล้วอีกเจ็ดนาทิต่อมา ทอยก็เดินตามหลังอีกคนขึ้นไปยังห้องที่เมื่อวานตัวเองก็ได้มาเยือนแล้วหนหนึ่ง

เขานั่งคอยที่โซฟาตามที่เจ้าของห้องที่บอก มองตามคนตัวเล็กที่วางนาฬิกาและของอื่น ๆ ของเขาไว้บนโต๊ะ ก่อนที่เจ้าตัวจะเปิดประตูห้องนอนแล้วหายเข้าไปในนั้น กลับออกมาอีกทีพร้อมถุงใส่สำลีและยา รวมทั้งกระดาษทิชชูเปียก

ตอนที่อีกฝ่ายนั่งลงและทำท่าจะยื่นของพวกนั้นมาให้ ทอยก็รีบยื่นแขนไปให้ก่อน

“ขอบใจมึงมากนะ”

“...”

ตากลมสีดำสนิทคู่นั้นมองตรงมาทันที แต่ทอยส่งยิ้มให้ด้วยสีหน้าบริสุทธิ์ และอาจเป็นเพราะก่อนหน้านั้นถูกอีกฝ่ายช่วยเหลือไว้ มีอเล็กจึงจับข้อมือของคนตรงหน้าอย่างไม่อึดออด พลิกแขนให้แผลหาย

ขึ้น ก่อนจะลงมือจัดการให้

ทอยมองแผลตัวเองเล็กน้อย ความจริงมันก็เป็นแค่รอยถลอก เพราะครูดกับพื้นถนนคอนกรีต มีเลือดไหลซึม ๆ ออกมาบ้าง แต่นอกจากแผล ๆ ซา ๆ แล้วก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเลย ตอนนี้เขาต้องขบใจมันแล้วแหละ เพราะมันทำให้เขาได้ยี่ระยะเวลาทำความสนิทสนมกับพินท์ในวันนี้ได้ยาวขึ้นไปอีกหน่อย

อารมณ์ไม่ดีก็พลอยหายไปทีละเล็กละน้อยจนหมดเกลี้ยง

ก่อนหน้านี้ออยหงุดหงิด เขาถูกพวกไอ้เอ็มรังตัวเอาไว้ที่มอด้วยเหตุผลนั้นนี่ร้อยแปด ทั้งยังต้องรอพบอาจารย์ในส่วนของคนที่รายงานไม่ผ่าน แต่เหตุผลหลัก ๆ ของพวกนั้นก็คืออยากชวนไปกินข้าวด้วยกันนั่นแหละ กลุ่มเพื่อนเขาเป็นพวกชอบออกข้างนอก อยู่ไม่ติดห้อง แต่ติดเพื่อน และเขาก็เป็นหนึ่งในคนที่โทร. นั้ดที่ไรก็ตอบตกลงอย่างง่ายดาย ไม่เรื่องมาก

แต่...เหตุผลที่เขาหงุดหงิดไม่ใช่เรื่องนี้ นอกจากไอ้พวกเพื่อนที่อยากรู้ อยากเห็น ก็มีชื่ออีกคนหนึ่งที่เขาเชื่อว่าแฟนในใจเป็นใคร เอ่ยปากว่าอยากรู้จัก แต่ในดวงตาที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็กปิดความไม่ยอมรับทั้งยังต่อต้านเอาไว้มิมีด

ก่อนหน้านี้ออยจะคอยตามรั้งความคนที่เขาพูดคุยด้วย แต่ทุกครั้งก็สวมบทบาทโกหกว่าเป็นคนที่เขาเคยคุยด้วย ไปต่อว่าหรือทำให้รู้สึกเหมือนถูกคุกคาม ทอยเอาผิดอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะเขาไม่มีหลักฐานชัดเจน และรู้ว่าหากพูดไปแล้วก็อาจจะใช้เหตุการณ์ตรงนั้นมาพิ้วพินมัดตัวเองไว้กับเขามากกว่าเดิม

เมื่อคิดว่าช้อยากจะรู้เพราะมีเจตนาที่จะทำแบบนั้นอีก ทอยก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ตลอดเวลาที่เขาขับรถออกจากมหา'ลัยมาจนถึงคอนโดเล็ก ๆ นี้ คิวก็ยังมีขมวดเข้าหากันไม่คลาย จนกระทั่งเห็นภาพพินท์ก้าวลงถนนมาพร้อมรถยนต์ที่พุ่งเข้าหานั้น...

“กูจะทหาแอลกอฮอล์แล้ว”

เสียงหนึ่ง ๆ นั้นเรียกให้เขารู้สึกตัว

ก้มลงมองก็เห็นว่าเลือดที่ซึมออกมาและคราบฝุ่นถูกพื้นที่ใช้
ทิชชูเปียกเช็ดออกหมดแล้ว มือเบาหรือเขามัวคิดเรื่องอื่นอยู่ก็ไม่รู้
ถึงได้ไม่รู้รู้สึกตัวเลย

“เอาเลย”

พื้นที่ใช้สาลีตะเบา ๆ ที่แผล แต่แขนหนากลักระตุก เสียง
สูดปากตามมาทันที “โคตรแสบ...”

“ทน”

“นัท ช่วยที” ทอยยกแขนขึ้นไปใกล้ปากเล็ก “เป่าให้หนูหน่อย...
ไอ้ย!”

เป่าคือการพ่นลมวูบเล็ก ๆ ออกมาทางปาก แต่พื้นที่ดันใช้มือ
ที่วางอีกข้างตึงไปตรงผิวเนื้อเหนียวบาดแผลเขาไปสีห้าเซ็นต์แทน จาก
ตัดสินใจแก้งทำสำออยว่าแสบกลายเป็นแสบแปล๊บ ๆ ของจริง

“กูแสบอยู่นะ”

“ถ้าแสบก็ทำให้ตรงอื่นเจ็บ สมาริจะไปได้ไปโพกที่อื่น”

“...” ทอยมองรอยแดงจาง ๆ สีนี้แล้วพ่นลมหายใจ “ช่างเถอะ
กูไม่แสบแล้ว”

พื้นที่เหยียดยิ้มอย่างรู้ทันก่อนจะหันไปทำแผลต่อ เมื่อเสร็จ
เรียบริ้อยก็เก็บขยะไปทิ้งและเอาข้าวของกลับไปวางไว้ที่เดิมอย่างเป็นทางการ
ระเบียบ เมื่อกลับออกมาก็มายืนนั่งอยู่ตรงหน้าทอย ดวงตามองไปที่
เลือดเข็ดที่อีกคนสวม

“เสื่อ... กูเย็บให้มัย”

ทอยนั่งไป “มึงเย็บเป็นเหร่อ”

“ไม่เป็น ดูยูทิวบ์เอา ในกล่องมีกระดุมสำรองอยู่ แต่ถ้ากลัว
ไม่สวยเดี๋ยวกูจ่ายเงินค่าตัวใหม่ให้”

“กูไม่คิดมากกับแค่เสื่อตัวเดียวหรอก แต่ถ้ามึงรู้สึกไม่ดี จะเอา
ไปเย็บก็ได้” ว่าแล้วเขาก็ปลดกระดุมเม็ดที่เหลือถอดเสื่อส่งไปให้ทันที

มุมปากประดับรอยยิ้ม พอเห็นว่าพื้นที่รับของไปแล้วก็ว่าต่อ “นี่ก็ค่าแล้ว ระหว่างรอมีงจัดการเดี๋ยวสั่งข้าวมากินก็แล้วกัน อยากกินอะไร กูสั่งให้”

คนถูกถามหันไปมองนาฬิกาก็เห็นว่าใกล้จะหนึ่งทุ่มแล้ว ก่อนหน้านี้เขาตั้งใจเอาไว้ว่าหลังจากเอาของลงไปให้ทอยแล้วจะขับมอเตอร์ไซค์ออกไปซื้อมื่อเย็น แต่เมื่อเป็นอย่างนี้จึงพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

ระหว่างรออาหารพื้นที่ก็จัดการเสีย เขาเป็นคนเรียนรู้ไว ดูในยูทิวบ์แป๊บเดียวก็ทำเป็นแล้ว พอเรียบริ่อยคนส่งอาหารก็มากดกริ่ง ในอีกห้านาทีต่อมาพอดิบพอดิ พื้นที่นั่งกินมื่อเย็นพร้อมทอยอีกวัน ก่อนที่จะลงไปส่งอีกคนที่ใต้ตึกคอนโดมิเนียมในอีกสองชั่วโมงถัดมา

พอมีคนอื่นอยู่ด้วย ใกล้จะสามทุ่มแล้วพื้นที่ถึงเฟิ่งจะได้อาบน้ำ ร่างเล็กสวมชุดนอน เปิดแอร์ จากนั้นสอดกายใต้ผ้าขนวมเอนหลังลงนอนบนเตียง เรียนมาทั้งวัน เดี๋ยวนี้ทั้งวัน พอหลังล้มผัสกับอะไรนุ่ม ๆ ก็อดยิ้มมิด ๆ อย่างผ่อนคลายเป็นไม่ได้

เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ไลน์กรู๊ปเพื่อนกับไลน์ห้องส่วนตัวมีเลขแจ้งเตือนเป็นสิบ พื้นที่กดเข้าไปให้แจ้งเตือนหาย แต่ไม่ได้อ่าน ยังไงซะเรื่องที่คุยก็มีแต่อะไรไร้สาระ หลายคนรู้ว่าถ้าจะคุยเรื่องสำคัญกับเขาต้องทักแยกหรือโทร. มา ทว่าจังหวะที่เขาจะกดออก สายตากลับเหลือบไปเห็นรูปถ่ายเข้าซะก่อน

คนส่งคือทอย พื้นที่เลยวกกลับขึ้นไปอ่านข้อความด้านบน

mM : สัดทอย มีงอยู่ไหน มีงเบี้ยวพวกกูแล้วใช้มัย

Bird : สารเลว

Toy : มีธุระด่วนวะ

Toy : วันหน้าแล้วกัน โทษที

mM : ธุระอะไร เดียวพวกกูรอก็ได้ วันศุกร์ทั้งที นี้อยู่หน้าร้าน กำลังจะเข้าไป ยังไม่สั่งเลย

Toy : กูกินแล้ว พวกมึงแดกเลย

Toy : (รูปภาพ)

รูปที่ทอยส่งไปเป็นหลักฐานคือภาพกล่องข้าวบนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา หากเป็นคนอื่นคงไม่รู้ว่าเป็นไหน แต่พื้นที่ใช้งานมันอยู่ทุกวัน เข้าเย็นจำได้แม่น

เนม : เห็นทอย มึงอยู่กับเมียหรือ

เนม : เซี่ยแม่ง อยู่กับเมียยังมีหน้ามาบอกธุระด่วน หน้ามึงนี่ก็ฉีแล้ว ความหนา

Oat : อะไร มึงรู้ได้ไงว่ามันอยู่กับเมีย

เนม : มึงตาถั่วหรือ แชนขาว ๆ นั่นของใครถ้าไม่ใช่เมียมัน

ก็แค่ภาพกินข้าวธรรมดา ๆ แต่กลับทำให้เซตกรุปเดือดและมีข้อความสาปส่งทอยหลังจากนั้นเป็นสิบข้อความ แค่ว่ามันบังเอิญติดมือของเขาเข้าไปด้วยเท่านั้น

พื้นที่มองภาพที่ทอยส่งไปอีกครั้งหนึ่ง หรือตาลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าตัวเองกลายเป็นเมียอีกฝ่ายไปแล้วโดยไม่รู้ตัว แต่เมื่อนึกถึงตอนเย็นที่ถูกช่วยเอาไว้ ร่างสูงริบรังเข้ามาใกล้จนไม่กังวลว่านั่นก็อาจจะทำให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บเหมือนกัน พื้นที่ก็ผ่อนคลายใจผ่านทางจมูกซ้ำ ๆ คิดว่าช่างเถอะ

กุดออกจากแอปฯ เซต พื้นที่เล่นนั้นไปเรื่อยจนกว่าจะง่วงและหลับไปเอง

“มามอเร็วบ้างก็ดีเหมือนกันนี่หว่า ตูดี ได้กินข้าวก่อนด้วย”

“ดูหน้ากูก่อนมัย กูง่วง”

คนฟังยิ้มเจื่อน “แหะ ๆ โทษเว้ย รบกวนมึงเลย แต่ขอบใจมากไว้เดี๋ยวกูเลี้ยงข้าว”

เช้าวันจันทร์ ทอยถูกปลุกเพราะเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นตั้งแต่สิบโมง เขามีเรียนคาบแรกบ่ายโมงกว่า แต่ต้องมาฟังเสียง

ร้อนรนของไอ้เบิร์ตที่ว่ารถมันไปชนท้ายฟอร์จูนเนอร์คันหนึ่งตรงทาง
ขึ้นทางด่วน คุณรถเป็นคุณลูกกลั้มโตโคตรน่ากลัว เดือดร้อนเขาต้อง
ออกไปช่วยรับหน้าและอยู่รอประกันเป็นเพื่อน เพราะมันกลัวจะโดน
อีกฝ่ายต่อยเข้าให้

พอเรียบริ่อยจะให้กลับห้องไปนอนต่อก็ใช่เรื่อง เลยต้องมา
มหาวิทยาลัยทั้งที่หน้ามีน ๆ

“จะว่าไป เสาร์-อาทิตย์มีงกลับบ้านนี่หว่า”

“เออ”

“ไอ้ซีบ้านติดกับมีง งี้มีงก็ต้องเจอด้วยอะดิ”

ร่างสูงปรายตามองเพื่อน ตอบซ้ำอีกหน “เออ”

ทอยรู้จักพ่อแม่ที่เสียไปของซีแบบไหน พ่อแม่ของเขาก็รู้จักซีใน
แบบเดียวกัน เห็นเป็นลูกหลานอีกคนด้วยซ้ำ ยิ่งสงสารเอ็นดูเมื่อเสีย
พ่อแม่ไป เรียกมากินมื้อเย็นที่บ้านแทบทุกวัน โดยเฉพาะน้องสาวของ
เขาที่ดูเหมือนจะจงใจจับคู่ให้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ก่อนหน้านั้นเขา
ไม่ได้คิดอะไรมาก คอยดูแลและเป็นห่วงตามปกติในฐานะเพื่อนสนิท
แต่ตอนนี้ทั้งอึดอัดและรำคาญที่ถูกเลียบ ๆ เคียง ๆ ถามถึงเรื่องแฟน
ในไอ้จิตลอดเมื่อมีโอกาส

“ไอ้ซีมันก็อยากรู้เรื่องเมียมึงเหมือนพวกภูนั้นแหละ”

“พวกมีงเสือกไง”

“พูดถูกต้อง ภูไม่เถียง” เบิร์ตหัวเราะว่า แต่ต่อมาก็ตบป่าทอย
แปะ ๆ “แต่มีงทำแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้ว ถ้ายกกับแฟน โฟสต์ไปเยอะ ๆ
เดียวไอ้ซีมันก็คงจะตัดใจได้เอง”

ทอยขยับริมฝีปากหยักจะเอ่ยโต้ตอบ แต่กลับหยุดนิ่งไป
กะทันหันเมื่อดวงตาเหลือบไปเห็นบางอย่างเข้าชะง่อน

ชุดเก้าอี้หินอ่อนใต้กันสาดของอาคารเรียนมีร่างเล็กของคนคน
หนึ่งนั่งอยู่คนเดียวเงียบ ๆ เรือนผมสีดำเป็นประกาย เครื่องหน้า
กระจุ่มกระจิม เมื่อเห็นว่าเป็นใครทอยก็เปลี่ยนทิศทางที่จะเดินไป

ทันควัน

เขาตรงเข้าไปหาพินัททันที

“เฮ้ย ไปไหนวะไอ้ทอย แคนทีนทางนี่นะเว้ย”

“นั่งตรงนั้น”

เบิร์ตมองไปทาง ‘นั้น’ ที่เพื่อนว่าแล้วเห็นว่าเป็นคนที่ให้ลอกการบ้านอยู่บ่อย ๆ สีหน้าเลยพิลึกพิลั่นขึ้นมาทันใด

“นั่งกับไอ้न्हนี่นะ...” คนพูดทำหน้างั้น แต่เขาก็ขยับตามไปเสียงที่เอื่อยเบาลงอีกหลายระดับ “ถึงจะลอกงานประจำ แต่กูไม่สนทกับไอ้न्हวะ มึงดูดี ไอ้न्हแม่งน่ากลัวจะตาย ไปนั่งที่อื่นเหอะ”

โน้มหน้าไปแต่คนฟังไม่สนใจ ก้าวตรงไปทางโต๊ะนั้น ไม่ขออนุญาตด้วยซ้ำตอนที่เบียดสะโพกนั่งลงข้าง ๆ ร้างเล็ก

“ทำอะไรอยู่”

“มือถือ”

“มึงมามอเข้าแบบนี้ตลอดเลย?”

“กูตื่นยาก เลยตั้งเวลาเช้าไว้ทุกวัน”

“มึงเนี่ยนะตื่นยาก?”

เบิร์ตที่ยังยืนอยู่มองคนสองคนคุยกัน เปลือกตากะพริบพริบ ๆ เหมือนว่าจะไม่ได้เป็นแบบที่เขาคิด แม้จะดูไม่สนทสนม แต่ก็ไม่ได้มีบรรยากาศอึดอัดห่างเหิน เห็นอย่างนั้นเลยเดินไปทิ้งตัวนั่งลงที่ว่างตรงข้ามบ้าง

โบกมืออีกยิ้มกว้างให้ “งอไอ้न्ह”

“อือ”

พินัทหันมามอง มีแค่การตอบรับในลำคอเบาหวิว ท่าที่นิ่งยิ่งกว่าตอนหันไปคุยกับไอ้ทอยซะอีก

เบิร์ตได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ อีกรอบ รู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกิน ยิ่งงอชอบกล เพราะพอนั่งลง ไอ้ทอยเพื่อนรักก็ไม่สนใจเขาอีก มันถึงขนาดนั่งคร่อมเก้าอี้หันหน้าไปทางพินัทด้วยซ้ำ มือเท้าค้างตัวก็ขยับ

เข้าไปชะใกล้ มองดูจากท่าทางก็พอจะเดาได้ว่าต้องเคยคุยกันมากกว่า
หนึ่งครั้งแน่นอน

แถมแต่ละเรื่องที่คุณก็เป็นเรื่องทั่วไป เหมือนพยายามสรรหา
เรื่องร้อยแปดพันเก้ามาถามเพื่อให้อีกฝ่ายมาสนใจตอบคำถาม
มากกว่า ทั้งกินข้าวหรือยัง ทั้งจะกลับกี่โมง และอีกสารพัด

นี่เพื่อนของเขา มันคงไม่ได้กะจะตีสนิทหวังให้ช่วยเรื่องงาน
ในอนาคตใช่ไหม หึ แผนสูงจริง ๆ

“ไอ้ทอย!”

จู่ ๆ มีเสียงตะโกนเรียกดังขึ้น

ทุกคนบนโต๊ะหันไปทางต้นเสียงทันที เป็นเวลาเดียวกันกับที่
ร่างของคนสามคนเดินเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ ๆ

คนที่เดินนำหน้ามารูปร่างสูงใหญ่ แทบจะบังอีกสองคนด้านหลัง
มิด ถ้าไม่คิดว่าผู้หญิงอีกคนจะคอยดันให้ถอยห่างหลบออกไป
จนทำให้มองเห็นเรือนร่างโปร่งบางกับเจ้าของนัยน์ตาเรียว ซึ่งเอาแต่
จับจ้องนิ่งมาที่ทอยไม่วางตา

“ทำไมวันนี้มาเข้าจังวะมึง” คนแรกที่พูดคือไอ้ต

เบิร์ตมองหน้าทั้งสามคน จากนั้นหันไปมองเพื่อนตัวเองที่ยัง
นั่งเบียดพิงกัน เหมือนจะแอบเห็นเจ้าตัวถอนหายใจออกมาพอดี เบิร์ต
ไม่แปลกใจกับท่าทีนั้น ก็คุ้นเคยทางความรักของเพื่อนเขามาแล้ว...

สำหรับเบิร์ต ความสนิทสนมที่มีให้ไอ้ตก็พอ ๆ กับที่มีให้พิงกัน
แม้จะเคยออกไปตีต่ด้วยกันหลายหน แต่อีกฝ่ายเรียนเซกเดียวกับซี
เลยสนิทกับทางนั้นมากกว่า เมื่อตอนปีหนึ่งเขายังเคยพูดแซวกับเพื่อน
ในกลุ่มอยู่หลายหนว่าไอ้ตจะแย่งหน้าที่อัศวินคุ้มครองเจ้าหญิงไปจาก
ทอย ส่วนตอนนี้ปีสาม ดู ๆ ไปแล้วไอ้ทอยคงเต็มใจอยากจะทำ
ยกหน้าที่ให้เลยด้วยซ้ำ

“พวกเรากำลังจะไปกินข้าวที่แคนทิน ไปด้วยกันดิ”

“ถูกินมาแล้ว”

“จ้ะก็ไปนั่งด้วยกัน ในนั้นมีแอร์ ตรงนี้ร้อนจะตาย”

ทอยมองกลุ่มคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้วเริ่มปวดหัวตุบ ๆ ขึ้นมา พอเลือนสายตาลงมองมือเล็ก ๆ ขาว ๆ ที่ถือมือถืออยู่ใกล้ ๆ แล้วรู้สึก สมองโล่งขึ้นมาได้หน่อยหนึ่ง

“ทอย ไปนั่งด้วยกันสิ” ออมชวนอีกคน มือที่จับแขนซึ่งเผลอ ยืนเหม่ออยู่เขย่าด้วยหนหนึ่ง

“อ้อ อ้อ นั่นสิ ไปนั่งกับพวกกูมัยทอย นี่คุยกันอยู่เรื่องรอบหนัง เมื่อกวานได้ยินมึงพูดกับพี่โดนนี่”

“กูพูดไปแบบนั้นแหละ ไม่ได้อยากจะดูหรอก พวกมึงไปกัน เหยอะ”

“ทำไมไม่...”

โอ้ตัวยังพูดไม่ทันจบ การขยับตัวอย่างกะทันหันของใครบางคน ก็ดึงความสนใจของทุกคนไปได้

พื้นที่ที่นั่งเงียบอยู่นานผุดลุกขึ้นยืน “งานเรียบร้อยแล้วใช้มัย ถ้า โอเคแล้วก็เอาไปถามอาจารย์ได้แล้ว”

ทุกคนชะงักไป แม้แต่ทอยเองก็เช่นกัน แต่เมื่อตาคู่คมมอง สบตากลมสีดำสนิทแล้วเห็นว่าอีกฝ่ายจ้องมองมาเหมือนกับกำลังพูด กับตัวเอง บทสนทนาอันไม่มีปี่มีขลุ่ยชวนลับสนไม่น้อย แต่ไม่ถึงสาม วินาที ตาสีน้ำตาลก็รวบขึ้นมาทันควัน ทอยขยับกายลุกขึ้นตามทันที

“อ้อ ปะ”

พื้นที่ไม่พูดอะไร เก็บข้าวของลงกระเป๋า แต่ยังไม่ทันอ้อมโต๊ะ เดินเข้าไปในตัวตึกก็ถูกเสียงทักท้วงของใครบางคนรั้งไว้

“เดี๋ยว ๆ เดี่ยวนะนัท...” ออมรีบแทรก

พวกเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่านอกจากทอยและเบิร์ต ยังมีพื้นที่นั่ง อยู่ด้วยอีกคน อีกฝ่ายเงียบมาก ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย ทั้งยังไม่สนใจ ใคร พวกเขาพูดคุยอยู่แต่กับทอย เลยเป็นเหตุให้มองข้ามไปโดยไม่รู้ ตัว

“จะไปไหนอะ หาอาจารย์เหรอ”

“ใช่”

“อ้อ งั้นให้อีชีไปเป็นเพื่อนก็ได้ ชีมันก็จะไปหาอาจารย์นี่มอยู่พอดี” ผู้หญิงคนเดียวในวงสนทนายิ้มกว้าง เธอดึงตัวชีมาหยุดยืนใกล้ ๆ ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าส่งยิ้มนิด ๆ

“อ้อ หนูจะไปพอดีเลย เตียววูไปเป็นเพื่อนทอยเองก็ได้”

“อาจารย์นี่ไม่อยู่ มีสอนตั้งแต่คาบห้า ไปตอนเลิกเรียนดีกว่า”

“...” คนฟังชะงัก

น้ำเสียงที่พูดเป็นโทนปกติ คำพูดเหมือนจงใจจะขัดขวาง แต่หากฟังให้ดีจะรู้ว่าไม่ใช่เพราะไม่ได้ปะปนอารมณ์ใด ๆ ลงไปเลย

ชีขมวดคิ้ว แต่ออมย่นหน้าด้วยความขัดใจอย่างที่สุด

เธออยากขีบตาส่งสัญญาณให้พินทรับรู้จะแย แต่ก็กลัวว่าอีกคนจะไม่เข้าใจแล้วถามออกมาจนกลายเป็นเรื่องใหญ่

เรื่องที่ชีชอบทอย นอกจากเธอและไอดีก็ไม่มีใครอื่นรู้ เธออยากจะช่วยเพื่อนให้สมหวังในรัก แต่ก็ไม่อยากให้คนอื่นสงสัยเหมือนกัน ทว่าตอนที่คิดหาข้ออ้างอื่นเพื่อเปิดทางให้เพื่อน พินทก็หันไปทางร่างสูง หัวคิ้วขยับเข้าหากันเล็กน้อยก่อนจะเอื้อมมือไปจับข้อมือหนาไว้แบบไม่ถนอม

“เร็ว เตียวไม่ทัน”

ไม่มีใครทันได้พูดทักท้วง คนสองคนก็ก้าวไว ๆ เข้าไปได้ตึกแล้ว

ชีมองตามหลังร่างสูงใหญ่ ขมวดคิ้วแน่น วูบหนึ่งแววตาพลันเศร้าสร้อยขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

เวลานี้เขาเห็นว่าเพื่อนสมัยเด็กของตัวเองยังอยู่ไกลออกไป มองข้อมือที่ถูกใครคนอื่นจับ และทอยเองก็ยินยอมให้จับ ยินยอมให้ทั้งเบิร์ดและเพื่อนคนอื่น ๆ เข้าใกล้ ตบป่า กอดคอ แม้กระทั่งคนที่ไม่สนิทอย่างพินทก็เหมือนกัน ส่วนเขา...

ชีหยุดความคิดไว้ หันกลับมามองเพื่อนเมื่อออกมาตบหลังมือ

เบา ๆ แล้ววิ่งพาเดินออกจากตรงนั้น

“คือ...ไอ้เบิร์ต ไปแคนทินกันมั๊ย” ไอ้ตหันมาถามอย่างช่วยไม่ได้

“ไม่ดีกว่า...”

“งั้นพวกกูไปก่อนนะ ไว้เจอกันที่ห้อง”

“เอ่อ อ่า...” เบิร์ตที่ถูกทิ้งยังมีสีหน้ามึนงง

ภาพเพื่อนสนิทที่ถูกคนตัวเล็กกว่าลากไปยังค้ำงอยู่ในหัว เขามองเห็นความเต็มใจและยินดีฉายชัดอยู่ในตาของไอ้ทอย ตอนที่ถูกดึงไปก็ก้าวตามเขาตั๋อย ๆ อย่างว่าง่ายเหมือนที่คอสวมสายจูงเอาไว้

พินัทช่วยทอยเอาไว้ เขาพอมองออก...แต่ไปสนิทกันถึงขั้นนั้น ตั้งแต่ตอนไหน อันนี้เขาไม่รู้จริง ๆ

คนที่โดนช่วยไว้ยิ้มมุมปากไม่หุบ ตาสีน้ำตาลมองแผ่นหลัง

ของคน que เดินนำอยู่ข้างหน้าไม่วางตา มือของเขารับรู้ได้ถึงอุณหภูมิร้อนผ่าวของอีกคน พินัทมักจะมืท่าที่นิ่งเฉย แต่กลับยอมช่วยคนที่ไม่สนิทอย่างเขาอยู่หลายหน รู้สึกว่าในอกมันมีเสียงตุ้มตามพร้อมกับสะเกิดประกายไฟขึ้นมายังไงชอบกล

ขี้รำคาญ แต่ใจดี

ทำไงดี เพื่อนเขาน่ารักเป็นบ้าเลยอะ

“นัท...”

คนตัวสูงเตรียมจะเอ่ย แต่เรียกได้แค่ชื่อ เมื่อเดินมาถึงอีกด้าน ซึ่งมีเสาค้ำอาคารต้นใหญ่บังไว้ เจ้าของชื่อก็คล้ายมือออกจากมือที่ทันควัน หันกลับมามองก่อนจะว่าสั้น ๆ

“กูจะขึ้นห้องแล้ว”

“เดี๋ยวลี อีกตั้งหลายนาที่” มุมปากหยักย้งยกสูง จ้องมองคนตรงหน้าไม่วางตา “เมื่อกั้มึงช่วยกู...”

“...” คนฟังเลิกคิ้วส่งสายตาเป็นความหมายที่ว่า ‘แล้วยังไง’

มาให้

“มึงช่วยกูอีกแล้ว มา เตียวเลี้ยวหนม”

พินทไม่เปลี่ยนสีหน้า แต่แววดาทำให้ทอยรู้สึกว่ อีกฝ่ายกำลัง
ดูถูกเขาอยู่ที่ตอพบแทนโดยใช้ไอ้มุกเลี้ยวข้าวเลี้ยวขนมอีกแล้ว

“จันเลี้ยวหน้งแล้วกัน มะรินนี่”

“ไม่ต้อง กูไม่ชอบที่คนเยอะวุ่นวาย”

“จัน...”

“มึงก็วุ่นวายด้วย”

ทอยหน้าบูดทันใด โคตรอยากเอ้อมมือไปตึงปากเล็ก ๆ นั้นให้
ยียดเหมือนเป็ด โทษฐานที่ชอบพูดจาตรงเกินไปจนทำร้ายหัวใจเขา
ฉิบหายเลย

แต่ก็แค่ความคิดชั่วขณะสั้น ๆ เพราะตอนที่ตาคู่คมทอดมอง
ใบหน้าเล็ก ๆ อีกครั้ง เขาก็นึกไปถึงตอนที่พินทเป็นฝ่ายลุกขึ้นจากโต๊ะ
ช่วยเขาเอาไว้ ในตอนนั้นเขาไม่คิดมาก่อนว่าพินทจะทำ

คำพูดของเบิร์ตลอยเข้ามาในหัว ทำเลยยิ่งขยับเข้าไปใกล้คน
ตรงหน้ามากขึ้น มากขึ้น

“นัท...” ตาคมพราวะยับเจ็ดจ้กับความคิดในหัว วงหน้า
คมคายก็มลงไปจนจมูกแทบชนกัน

“...”

“กูมีอะไรอยากจะขอร้องมึงหน่อย”